

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 270

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

25 lipca 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 270/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Sąd

2016/C 270/02	Prowadzenie działalności przez Sąd w dniach 1–19 września 2016 r.	2
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 270/03	Sprawa C-210/14 do C-214/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – postępowania karne przeciwko Danieli Tomassi (C-210/14), Massimilianowi Di Adamo (C-211/14), Andrei De Ciantisowi (C-212/14), Rominie Biolzi (C-213/14), Giuseppe Proi (C-214/14) (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Przepisy krajowe — Uporządkowanie systemu koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o krótszym czasie obowiązywania niż w przypadku koncesji dawniejszych — Nieodpłatne zbycie użytkowania materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	3
---------------	---	---

PL

2016/C 270/04	Sprawa C-433/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Domenicowi Rosie (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	4
2016/C 270/05	Sprawa C-434/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Raffaelowi Mignone (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	4
2016/C 270/06	Sprawa C-435/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r.– (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Maurovi Barlettie (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	5
2016/C 270/07	Sprawa C-436/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Davidowi Cazzorli (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	6
2016/C 270/08	Sprawa C-437/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Nicoli Seminariowi (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	7

2016/C 270/09	Sprawa C-462/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Lorenzowi Carlucciemu (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	7
2016/C 270/10	Sprawa C-467/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Chiarze Baldo (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Przepisy krajowe — Uporządkowanie systemu koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o krótszym czasie obowiązywania niż w przypadku koncesji dawniejszych — Nieodpłatne zbycie użytkowania materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	8
2016/C 270/11	Sprawa C-474/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Cristiano Pontillo (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Przepisy krajowe — Uporządkowanie systemu koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o krótszym czasie obowiązywania niż w przypadku koncesji dawniejszych — Nieodpłatne zbycie użytkowania materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	9
2016/C 270/12	Sprawa C-495/14: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento – Włochy) – Antonio Tita, Alessandra Carlin, Piero Constantini/Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento (TRGA) (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Dyrektywa 89/665/EWG — Zamówienia publiczne — Uregulowanie krajowe — Opłaty za dostęp do sądu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych — Prawo do skutecznego środka prawnego — Opłaty o charakterze zniechęcającym — Sądowa kontrola aktów administracyjnych — Zasady skuteczności i równoważności)	10
2016/C 270/13	Sprawa C-534/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Andrei Gaitiemu, Sidiemu Amidou Billi, Josephowi Arasomwaniemu, Giuseppeemu Carissimiemu, Sahabou Songne (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	10

2016/C 270/14	Sprawa C-65/15: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	11
2016/C 270/15	Sprawa C-504/15: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Antoniowi Paolowi Contiemu (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Wyrok Trybunału stwierdzający niezgodność z prawem Unii przepisów krajowych dotyczących koncesji na działalność przyjmowania zakładów — Reorganizacja systemu poprzez przeprowadzenie nowego przetargu — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	12
2016/C 270/16	Sprawa C-8/16: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale di Frosinone – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Paoli Tonachelli (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Wyrok Trybunału stwierdzający niezgodność z prawem Unii przepisów krajowych dotyczących koncesji na działalność przyjmowania zakładów — Reorganizacja systemu poprzez przeprowadzenie nowego przetargu — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)	13
2016/C 270/17	Sprawa C-278/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 26 marca 2015 r. w sprawie T-581/13, Royal County of Berkshire Polo Club/OHIM, wniesione w dniu 4 czerwca 2015 r. przez Royal County of Berkshire Polo Club Ltd	13
2016/C 270/18	Sprawa C-451/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2015 r. w sprawie T-395/14, Best-Lock (Europe)/EUIPO, wniesione w dniu 17 sierpnia 2015 r. przez Best-Lock (Europe) Ltd	14
2016/C 270/19	Sprawa C-452/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2015 r. w sprawie T-396/14, Best-Lock (Europe)/EUIPO, wniesione w dniu 17 sierpnia 2015 r. przez Best-Lock (Europe) Ltd	14
2016/C 270/20	Sprawa C-479/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 lipca 2015 r. w sprawie T-89/11 Nanu-Nana Joachim Hoepp/EUIPO, wniesione w dniu 7 września 2015 r. przez Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG	14
2016/C 270/21	Sprawa C-480/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 2 lipca 2015 r. w sprawie T-657/13, KS Sports/EUIPO, wniesione w dniu 10 września 2015 r. przez KS Sports IPCo GmbH, następcę prawnego BH Stores BV	15

2016/C 270/22	Sprawa C-602/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-633/14 Monster Energy/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2015 r. przez Monster Energy Company	15
2016/C 270/23	Sprawa C-603/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-666/14 Monster Energy/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2015 r. przez Monster Energy Company	15
2016/C 270/24	Sprawa C-636/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 25 września 2015 r. w sprawie T-366/14, August Storck/EUIPO, wniesione w dniu 30 listopada 2015 r. przez August Storck KG	16
2016/C 270/25	Sprawa C-35/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 19 listopada 2015 r. w sprawie T-526/14, Matratzen Concord GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 21 stycznia 2016 r. przez Matratzen Concord GmbH	16
2016/C 270/26	Sprawa C-76/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 11 lutego 2016 r. – INGSTEEL spol. s r. o., Metrostav a. s./Úrad pre verejné obstarávanie	16
2016/C 270/27	Sprawa C-77/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 grudnia 2015 r. w sprawie T-628/14, Hewlett Packard Development Company/EUIPO, wniesione w dniu 11 lutego 2016 r. przez Hewlett Packard Development Company LP	17
2016/C 270/28	Sprawa C-115/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 lutego 2016 r. – N Luxembourg 1/Skatteministeriet	17
2016/C 270/29	Sprawa C-116/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 lutego 2016 r. – Skatteministeriet/T Danmark	20
2016/C 270/30	Sprawa C-117/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 lutego 2016 r. – Skatteministeriet/Y Denmark Aps	22
2016/C 270/31	Sprawa C-118/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 lutego 2016 r. – X Denmark A/S/Skatteministeriet	25
2016/C 270/32	Sprawa C-119/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 lutego 2016 r. – C Danmark I/Skatteministeriet	27
2016/C 270/33	Sprawa C-191/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 5 kwietnia 2016 r. – Romano Pisciotti/Republika Federalna Niemiec	29
2016/C 270/34	Sprawa C-265/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Torino (Włochy) w dniu 12 maja 2016 r. – VCAST Limited/R.T.I. SpA	30

2016/C 270/35	Sprawa C-292/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 25 maja 2016 r. – A Oy	31
2016/C 270/36	Sprawa C-301/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 marca 2016 r. w sprawie T-586/14, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 maja 2016 r. przez Komisję Europejską	32
2016/C 270/37	Sprawa C-304/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 maja 2016 r. – American Express Co./The Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury	33
2016/C 270/38	Sprawa C-305/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 maja 2016 r. – Avon Cosmetics Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs	34
2016/C 270/39	Sprawa C-323/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba, skład rozszerzony) wydanego w dniu 22 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych T-60/06 RENV II i T-62/06 RENV II Republika Włoska i Eurallumnia SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 czerwca 2016 r. przez Eurallumnia SpA	36

Sąd

2016/C 270/40	Sprawa T-162/13: Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Magic Mountain Kletterhallen i in./Komisja (Pomoc państwa — Pomoc na budowę i eksploatację centrów wspinaczkowych Deutscher Alpenverein eV — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — System pomocy — Bardziej złożona analiza gospodarcza — Zawodność rynku — Zgodny z prawem cel interesu ogólnego — Artykuł 108 ust. 2 i 3 TFUE — Poważne trudności)	37
2016/C 270/41	Sprawa T-276/13: Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (Dumping — Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie — Brak bezpośredniego przypisania członków — Niedopuszczalność — Ogólnokrajowe cło antydumpingowe — Indywidualne traktowanie — Kontrola wyrwykowa — Prawa do obrony — Niedyskryminacja — Obowiązek staranności)	38
2016/C 270/42	Sprawa T-277/13: Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Marquis Energy/Rada (Dumping — Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Ogólnokrajowe cło antydumpingowe — Traktowanie indywidualne — Kontrola wyrwykowa)	38
2016/C 270/43	Sprawa T-122/14: Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Włochy/Komisja (Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Decyzja określająca wysokość okresowej kary pieniężnej — Metoda obliczania odsetek mająca zastosowanie w przypadku bezprawnie przyznanej pomocy — Odsetki składane)	39
2016/C 270/44	Sprawa T-614/14: Wyrok Sądu z dnia 16 czerwca 2016 r. – Fútbol Club Barcelona/EUIPO – Kule (KULE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego KULE — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe i powszechnie znany znak towarowy CULE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]	40

2016/C 270/45	Sprawa T-789/14: Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2016 r. – Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen/EUIPO – Meissen Keramik (MEISSEN) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MEISSEN — Wcześniejsze, słowne i graficzne, krajowe i unijne znaki towarowe MEISSEN, MEISENER PORZELLAN, HAUS MEISSEN, Meissen i Meissener Porzellan — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający i renoma wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009]	41
2016/C 270/46	Sprawa T-385/15: Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2016 r. – Loops/EUIPO (Kształt szczoteczki do zębów) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Trójwymiarowy znak towarowy — Kształt szczoteczki do zębów — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	41
2016/C 270/47	Sprawa T-583/15: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2016 r. – Monster Energy/EUIPO (Przedstawienie symbolu pokoju) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego symbol pokoju — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Niedochowanie terminu na wniesienie skargi do Sądu)	42
2016/C 270/48	Sprawa T-585/15: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2016 r. – Monster Energy/EUIPO (GREEN BEANS) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GREEN BEANS — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Niedochowanie terminu na wniesienie skargi do Sądu)	43
2016/C 270/49	Sprawa T-362/14: Postanowienie Sądu z dnia 26 maja 2016 r. – REWE-Zentral/EUIPO – Vicente Gandía Pla (MY PLANET) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	43
2016/C 270/50	Sprawa T-825/14: Postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – IREPA/Komisja i Trybunał Obrachunkowy (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rybołówstwo — Włoski krajowy program gromadzenia danych o rybołówstwie w latach 2009-2010 — Odzyskanie części zaliczek wypłaconych stronie skarżącej — Sprawozdanie wstępne Trybunału Obrachunkowego — Akt niezaskarżalny — Akt przygotowawczy — Wstępne pisma informacyjne — Nota obciążeniowa — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	44
2016/C 270/51	Sprawa T-178/15: Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2016 r. – Kohrener Landmolkerei i DHG/Komisja [System gwarantowanych tradycyjnych specjalności — Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 — Pismo Komisji informujące właściwe władze krajowe o złożeniu przez nie po terminie zawiadomienia o sprzeciwie — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej]	45
2016/C 270/52	Sprawa T-168/16: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Grizzly Tools/Komisja	45
2016/C 270/53	Sprawa T-202/16: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2016 r. – Keturi kambariai/EUIPO – Coffee Inn (coffee inn)	46
2016/C 270/54	Sprawa T-222/16: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2016 r. – Hansen Medical/EUIPO – Covidien (MAGELLAN)	47

2016/C 270/55	Sprawa T-229/16: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2016 r. – Pio De Bragança/EUIPO – Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS)	48
2016/C 270/56	Sprawa T-240/16: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2016 r. – Klujew/Rada	48
2016/C 270/57	Sprawa T-242/16: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2016 r. – Stawycki/Rada	50
2016/C 270/58	Sprawa T-247/16: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Trasta Komerbanka i in./EBC	51
2016/C 270/59	Sprawa T-248/16: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2016 r. – Walford/EUIPO – Romanov Holding (CHATKA)	52
2016/C 270/60	Sprawa T-261/16: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Portugalia/Komisja	52
2016/C 270/61	Sprawa T-272/16: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Grecja/Komisja	53
2016/C 270/62	Sprawa T-273/16: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Sun Media/EUIPO – Meta4 Spain (METAPORN)	55
2016/C 270/63	Sprawa T-274/16: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Saleh Thabet/Rada	56
2016/C 270/64	Sprawa T-275/16: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Mubarak i in./Rada	57
2016/C 270/65	Sprawa T-282/16: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Inpost Paczkomaty przeciwko Komisji	58
2016/C 270/66	Sprawa T-283/16: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Inpost przeciwko Komisji	60
2016/C 270/67	Sprawa T-284/16: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2016 r. – Gulli/EUIPO – Laverana (Lybera)	61
2016/C 270/68	Sprawa T-287/16: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Belgia/Komisja	62
2016/C 270/69	Sprawa T-289/16: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2016 r. – Inox Mare/Komisja	63
2016/C 270/70	Sprawa T-290/16: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2016 r. – Fruits de Ponet/Komisja	64
2016/C 270/71	Sprawa T-298/16: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2016 r. – East West Consulting/Komisja	66
2016/C 270/72	Sprawa T-560/12: Postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2016 r. – Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej/ECHA	67

2016/C 270/73	Sprawa T-537/14: Postanowienie Sądu z dnia 1 czerwca 2016 r. – Laboratoire Nuxe/EUIPO – NYX, Los Angeles (NYX)	67
2016/C 270/74	Sprawa T-84/15: Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2016 r. – Laboratorios Thea/EUIPO – Sebapharma (Sebacur)	67

Sąd do spraw Służby Publicznej

2016/C 270/75	Sprawa F-121/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 14 czerwca 2016 r. – Fernández González/Komisja (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Pracownik na stanowisku w gabinecie komisarza europejskiego — Rekrutacja członka personelu tymczasowego na podstawie art. 2 lit. b) WZIP — Warunek sześciomiesięcznej przerwy w jakiegokolwiek formie zatrudnienia przez Komisję — Punkt 3.2 noty Komisji D(2005) 18064 z dnia 28 lipca 2005 r. w sprawie zatrudniania personelu tymczasowego na podstawie art. 2 lit. b) i d) WZIP na stanowiskach stałych w wypadku braku laureatów konkursu)	68
2016/C 270/76	Sprawa F-133/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 10 czerwca 2016 r. – HI/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 11 regulaminu pracowniczego — Obowiązek lojalności — Artykuł 11a — Konflikt interesów — Urzędnik odpowiedzialny za prowadzenie projektu finansowanego przez Unię — Powiązania rodzinne między urzędnikiem a pracownikiem zatrudnionym na potrzeby projektu przez spółkę odpowiedzialną za ten projekt — Postępowanie dyscyplinarne — Kara dyscyplinarna — Obniżenie zaszeregowania — Zgodność z prawem składu komisji dyscyplinarnej — Obowiązek uzasadnienia — Czas trwania postępowania — Rozsądny termin — Naruszenie prawa do obrony — Zasada ne bis in idem — Oczwisty błąd w ocenie — Współmierność kary — Okoliczności łagodzące)	69

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 270/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 260 z 18.7.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 251 z 11.7.2016

Dz.U. C 243 z 4.7.2016

Dz.U. C 232 z 27.6.2016

Dz.U. C 222 z 20.6.2016

Dz.U. C 211 z 13.6.2016

Dz.U. C 200 z 6.6.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Prowadzenie działalności przez Sąd w dniach 1–19 września 2016 r.

(2016/C 270/02)

Na zgromadzeniu plenarnym w dniu 15 czerwca 2016 r. Sąd przyjął informację o tym, że ślubowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości zostanie złożone przez nowych członków Sądu w dniu 19 września 2016 r. i że w związku z tym, zgodnie z art. 5 akapit trzeci protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do czasu objęcia stanowisk przez nowych członków Sądu:

- funkcję prezesa Sądu sprawował będzie prezes Jaeger,
 - funkcję wiceprezesa Sądu sprawował będzie wiceprezes Kanninen,
 - funkcje prezesów izb w składzie pięciu i trzech sędziów sprawować będą wiceprezes Kanninen oraz prezesi izb Martins Ribeiro, Papasavvas, Prek, Dittrich, Frimodt Nielsen, van der Woude, Gratsias i Berardis,
 - decyzja w sprawie przydzielenia sędziów do izb z dnia 23 października 2013 r. (Dz.U. 2013, C 344, s. 2) zmieniona ostatnio decyzją z dnia 9 czerwca 2016 r. (Dz.U. 2016, C 243, s. 2), decyzje z dnia 13 maja 2015 r. o składzie wielkiej izby i sposobie wyznaczania sędziego w celu zastąpienia sędziego, do którego odnosi się przeszkoda w wykonywaniu obowiązków (Dz.U. 2015, C 213, s. 2) oraz decyzje z dnia 23 września 2013 r. w sprawie kryteriów przydzielają spraw do izb i składu izby odwoławczej (Dz.U. 2013, C 313, s. 4 i 5) będą nadal mieć zastosowanie.
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – postępowania karne przeciwko Danieli Tomassi (C-210/14), Massimilianowi Di Adamo (C-211/14), Andrei De Ciantisowi (C-212/14), Rominie Biolzi (C-213/14), Giuseppe Proi (C-214/14)

(Sprawa C-210/14 do C-214/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Przepisy krajowe — Uporządkowanie systemu koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o krótszym czasie obowiązywania niż w przypadku koncesji dawniejszych — Nieodpłatne zbycie użytkowania materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Daniela Tomassi (C-210/14), Massimiliano Di Adamo (C-211/14), Andrea De Ciantis (C-212/14), Romina Biolzi (C-213/14), Giuseppe Proia (C-214/14)

Sentencja

- 1) Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym dotyczącym gier losowych, tego rodzaju jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują ogłoszenie nowego przetargu dotyczącego koncesji o krótszym czasie obowiązywania niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z uwagi na reorganizację systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu, tego rodzaju jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga, aby cesjonariusz gier losowych zbył nieodpłatnie, w chwili zaprzestania działalności ze względu na zakończenie okresu obowiązywania koncesji, użytkowanie materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeżeli ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu tego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 z 1.9.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Domenicowi Rosie

(Sprawa C-433/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Domenico Rosa

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Raffaelowi Mignone

(Sprawa C-434/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Raffaele Mignone

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Maurovi Barlettie

(Sprawa C-435/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Mauro Barletta

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.

- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Davidowi Cazzorli

(Sprawa C-436/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Davide Cazzorla

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Nicoli Seminariowi

(Sprawa C-437/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Nicola Seminario

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Lorenzowi Carlucciemu

(Sprawa C-462/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Lorenzo Carlucci

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Chiarze Baldo

(Sprawa C-467/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Przepisy krajowe — Uporządkowanie systemu koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o krótszym czasie obowiązywania niż w przypadku koncesji dawniejszych — Nieodpłatne zbycie użytkowania materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bergamo

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Chiara Baldo

Sentencja

- 1) Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym dotyczącym gier losowych, tego rodzaju jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują ogłoszenie nowego przetargu dotyczącego koncesji o krótszym czasie obowiązywania niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z uwagi na reorganizację systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.

- 2) Artykuły 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu, tego rodzaju jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga, aby cesjonariusz gier losowych zbył nieodpłatnie, w chwili zaprzestania działalności ze względu na zakończenie okresu obowiązywania koncesji, użytkowanie materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeżeli ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu tego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Salerno – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Cristiano Pontillo

(Sprawa C-474/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Przepisy krajowe — Uporządkowanie systemu koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o krótszym czasie obowiązywania niż w przypadku koncesji dawniejszych — Nieodpłatne zbycie użytkowania materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Salerno

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Cristiano Pontillo

Sentencja

- 1) Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym dotyczącym gier losowych, tego rodzaju jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują ogłoszenie nowego przetargu dotyczącego koncesji o krótszym czasie obowiązywania niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z uwagi na reorganizację systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu, tego rodzaju jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga, aby cesjonariusz gier losowych zbył nieodpłatnie, w chwili zaprzestania działalności ze względu na zakończenie okresu obowiązywania koncesji, użytkowanie materialnych i niematerialnych składników majątku tworzących sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeżeli ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu tego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 22.12.2014.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento – Włochy) – Antonio Tita, Alessandra Carlin, Piero Constantini/Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento (TRGA)

(Sprawa C-495/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przez Trybunałem — Dyrektywa 89/665/EWG — Zamówienia publiczne — Uregulowanie krajowe — Oplaty za dostęp do sądu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych — Prawo do skutecznego środka prawnego — Oplaty o charakterze zniechęcającym — Sądowa kontrola aktów administracyjnych — Zasady skuteczności i równoważności)

(2016/C 270/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Tita, Alessandra Carlin, Piero Constantini

Strona pozwana: Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento (TRGA)

Sentencja

Artykuł 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. oraz zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które zobowiązuje do uiszczenia opłat sądowych takich jak opłata standardowa będąca przedmiotem postępowania głównego, przy wnoszeniu do sądów administracyjnych skarg z dziedziny zamówień publicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Andrei Gaitiemu, Sidiemu Amidou Billi, Josephowi Arasomwaniemu, Giuseppeemu Carissimemu, Sahabou Songne

(Sprawa C-534/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Andrea Gaiti, Sidi Amidou Billa, Joseph Arasomwan, Giuseppe Carissimi, Sahabou Songne

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2015.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi

(Sprawa C-65/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Reorganizacja systemu koncesji poprzez dostosowanie czasu ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje przyznane na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Vito Santoro

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie dla przepisów krajowych dotyczących gier losowych, takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji na okres krótszy od okresu koncesji przyznanych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu poprzez dostosowanie czasu wygaśnięcia koncesji.

- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Antoniowi Paolowi Contiemu

(Sprawa C-504/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Wyrok Trybunału stwierdzający niezgodność z prawem Unii przepisów krajowych dotyczących koncesji na działalność przyjmowania zakładów — Reorganizacja systemu poprzez przeprowadzenie nowego przetargu — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Antonio Paolo Conti

Sentencja

Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale di Frosinone – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Paoli Tonachelli

(Sprawa C-8/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Identyczne pytania prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Gry losowe — Wyrok Trybunału stwierdzający niezgodność z prawem Unii przepisów krajowych dotyczących koncesji na działalność przyjmowania zakładów — Reorganizacja systemu poprzez przeprowadzenie nowego przetargu — Nieodpłatne zbycie użytkowania stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 270/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Frosinone

Strona w postępowaniu karnym przed sądem odsyłającym

Paola Tonachella

Sentencja

Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla krajowego przepisu ograniczającego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który wymaga od koncesjonariusza gier losowych, aby z chwilą zakończenia działalności z powodu wygaśnięcia koncesji, nieodpłatnie zbył użytkowanie stanowiących własność składników materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania, jeśli ograniczenie to wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celu do jakiego faktycznie zmierza ów przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 26 marca 2015 r. w sprawie T-581/13, Royal County of Berkshire Polo Club/OHIM, wniesione w dniu 4 czerwca 2015 r. przez Royal County of Berkshire Polo Club Ltd

(Sprawa C-278/15 P)

(2016/C 270/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Royal County of Berkshire Polo Club Ltd (przedstawiciel: J. Maitland-Walker, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2015 r. w sprawie T-395/14, Best-Lock (Europe)/EUIPO, wniesione w dniu 17 sierpnia 2015 r. przez Best-Lock (Europe) Ltd

(Sprawa C-451/15 P)

(2016/C 270/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Best-Lock (Europe) Ltd (przedstawiciel: J. Becker, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2015 r. w sprawie T-396/14, Best-Lock (Europe)/EUIPO, wniesione w dniu 17 sierpnia 2015 r. przez Best-Lock (Europe) Ltd

(Sprawa C-452/15 P)

(2016/C 270/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Best-Lock (Europe) Ltd (przedstawiciel: J. Becker, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 lipca 2015 r. w sprawie T-89/11 Nanu-Nana Joachim Hoepp/EUIPO, wniesione w dniu 7 września 2015 r. przez Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG

(Sprawa C-479/15 P)

(2016/C 270/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG (przedstawiciele: A. Nordemann, Rechtsanwalt, M. C. Maier, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Trybunał (szósta izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 2 lipca 2015 r. w sprawie T-657/13, KS Sports/EUIPO, wniesione w dniu 10 września 2015 r. przez KS Sports IPCo GmbH, następcę prawnego BH Stores BV

(Sprawa C-480/15 P)

(2016/C 270/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: KS Sports IPCo GmbH, następca prawny BH Stores BV (przedstawiciele: T. Dolde, Rechtsanwalt, M. Hawkins, solicitor, P. Homann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Trybunał (szósta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-633/14 Monster Energy/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2015 r. przez Monster Energy Company

(Sprawa C-602/15 P)

(2016/C 270/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Monster Energy Company (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 4 maja 2016 r. Trybunał (ósma izba) odwołanie zostało odrzucone jako niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-666/14 Monster Energy/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2015 r. przez Monster Energy Company

(Sprawa C-603/15 P)

(2016/C 270/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Monster Energy Company (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 4 maja 2016 r. Trybunał (ósma izba) odwołanie zostało odrzucone jako niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 25 września 2015 r. w sprawie T-366/14, August Storck/EUIPO, wniesione w dniu 30 listopada 2015 r. przez August Storck KG

(Sprawa C-636/15 P)

(2016/C 270/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: August Storck KG (przedstawiciel: N. Gregor, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziewiąta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 19 listopada 2015 r. w sprawie T-526/14, Matratzen Concord GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 21 stycznia 2016 r. przez Matratzen Concord GmbH

(Sprawa C-35/16 P)

(2016/C 270/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Matratzen Concord GmbH (przedstawiciel: I. Selting, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Mariano Barranco Rodriguez, Pablo Barranco Schnitzler

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 r. Trybunał Unii Europejskiej w części odrzucił, a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie, oraz postanowił, że wnosząca odwołanie pokryje własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 11 lutego 2016 r. – INGSTEEL spol. s r. o., Metrostav a. s./Úrad pre verejné obstarávanie

(Sprawa C-76/16)

(2016/C 270/26)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: INGSTEEL spol. s r. o., Metrostav a. s.

Strona pozwana: Úrad pre verejné obstarávanie

Inna strona postępowania: Slovenský futbalový zväz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy organ krajowy postępuje zgodnie z celem art. 47, a w szczególności jego ust. 1 lit. a) i ust. 4, dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, w przypadku gdy stwierdza, że oferent biorący udział w zamówieniu, którego wartość szacuje się na 3 mln EUR, nie spełnia kryteriów wyboru dotyczących sytuacji ekonomicznej i finansowej, podczas gdy dostarczone przez niego honorowe oświadczenie oraz przesłana przez jego bank deklaracja świadczą o tym, że jest w stanie pobierać środki pieniężne na podstawie pożyczki bankowej bez określonego celu do limitu, którego wysokość przekracza wartość zamówienia?
- 2) Czy zachowanie banku w sektorze usług bankowych państwa członkowskiego, który w zobowiązaniu do udzielenia pożyczki uzależnia udostępnienie wnioskowanych funduszy od spełnienia warunków przyznania pożyczki, które nie zostały określone bardziej szczegółowo w umowie pożyczki w czasie procedury udzielania zamówienia, stanowi uzasadnioną przyczynę w rozumieniu art. 47 ust. 5 dyrektywy 2004/18 uniemożliwiającą oferentowi przedstawienie dokumentów wymaganych przez instytucję zamawiającą, wobec czego wspomniany oferent będzie mógł wykazać swoją sytuację ekonomiczną i finansową poprzez honorowe oświadczenie poświadczające, że umowa pożyczki między nim a jego bankiem jest wystarczająca?
- 3) Czy można uznać, że sąd krajowy ma do czynienia z obiektywną przeszkodą uniemożliwiającą mu zastosowanie się do art. 47 akapit pierwszy i drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 3, 6, 7 i 8 dyrektywy 89/665/EWG⁽²⁾ Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, jeżeli musi wydać orzeczenie w przedmiocie skargi wniesionej przez oferenta odrzuconego w drodze decyzji organu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych, podczas gdy realizacja poszczególnych zamówień zostało prawie zakończona przez oferenta, którego oferta została wybrana?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114; wyd. specj. 06/007, s. 132.

⁽²⁾ Dz.U. L 395, s. 33; wyd. specj. 06/001, s. 246.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 grudnia 2015 r. w sprawie T-628/14, Hewlett Packard Development Company/EUIPO, wniesione w dniu 11 lutego 2016 r. przez Hewlett Packard Development Company LP

(Sprawa C-77/16 P)

(2016/C 270/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hewlett Packard Development Company LP (przedstawiciele: T. Raab, Rechtsanwalt, H. Lauf, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 26 maja 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 lutego 2016 r. – N Luxembourg 1/Skatteministeriet

(Sprawa C-115/16)

(2016/C 270/28)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: N Luxembourg 1

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE⁽¹⁾ w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować w ten sposób, że objęta zakresem zastosowania art. 3 tej dyrektywy spółka będąca rezydentem państwa członkowskiego, która w okolicznościach takich jak okoliczności rozpatrywanej sprawy otrzymuje odsetki od spółki zależnej z innego państwa członkowskiego, jest „właścicielem” tych odsetek w rozumieniu tej dyrektywy?
 - 1.1. Czy pojęcie „właściciel [odsetek]” użyte w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować zgodnie z odpowiadającym mu pojęciem użytym w art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r.?
 - 1.2. Jeśli na pytanie 1.1. należy odpowiedzieć twierdząco, czy pojęcie to należy zatem interpretować jedynie z uwzględnieniem komentarzy do tego art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r. (pkt 8), czy też przy dokonywaniu tej wykładni tej można zastosować późniejsze komentarze, m.in. te dokonane w dodatkach z 2003 r. w przedmiocie „spółek pośredniczących” (pkt 8.1, obecnie pkt 10.1), czy też te dokonane w dodatkach z 2014 r. w przedmiocie „obowiązków umownych i wynikających z przepisów prawnych” (pkt 10.2)?
 - 1.3. Jeśli komentarze z 2003 r. mogą zostać zastosowane przy dokonywaniu tej wykładni, czy warunkiem uznania spółki za niebędącą „właścicielem [odsetek]” w rozumieniu dyrektywy 2003/49/WE jest stwierdzenie rzeczywistego przepływu środków do podmiotu uznanego w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właściciela” rozpatrywanych odsetek, a jeśli tak – czy dalszym warunkiem tego uznania jest stwierdzenie, że ten rzeczywisty przepływ miał miejsce w ścisłym związku czasowym z wypłatą odsetek czy też miał postać wypłaty odsetek?
 - 1.3.1. Jakie znaczenie ma w tym względzie to, czy pożyczka została udzielona za pomocą kapitału akcyjnego, czy rozpatrywane odsetki są dopisywane do kapitału („rolled up”), czy spółka otrzymująca odsetki przekazała je następnie w obrębie grupy do będącej rezydentem w tym samym państwie członkowskim spółki dominującej mając na celu optymalizację wyników pod względem podatkowym zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami, czy rozpatrywane odsetki zostały następnie przekształcone w kapitał spółki udzielającej pożyczki, czy odbiorca odsetek ma umowny lub wynikający z przepisów prawa obowiązek do przekazania ich innemu podmiotowi oraz to, czy znaczna część podmiotów uznanych w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właścicieli odsetek”, jest rezydentami w innych państwach, również członkowskich, z którymi Dania zawarła umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, efektem czego zgodnie z duńskim ustawodawstwem jest brak podstawy do pobrania podatku u źródła, jeśli te podmioty były pożyczkodawcami i otrzymały odsetki w sposób bezpośredni?
 - 1.4. Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich „właściciela” w rozumieniu dyrektywy ma to, że sąd odsyłający po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych stwierdzi, iż spółka otrzymująca odsetki – pomimo tego, że nie jest ani umownie, ani na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania otrzymanych odsetek innemu podmiotowi – nie ma „pełnego” prawa do „korzystania i pobierania korzyści” z odsetek o którym mowa w sporządzonych w 2014 r. komentarzach do modelowej konwencji podatkowej z 1977?
2. Czy powołanie się przez państwo członkowskie na art. 5 ust. 1 dyrektywy o stosowaniu w przypadku zwalczania nadużyć przepisów krajowych czy też na art. 5 ust. 2 wiąże się z przyjęciem założenia, że to państwo członkowskie przyjęło szczególny przepis wykonawczy do art. 5 dyrektywy czy też że w tym prawie krajowym ustanowione zostały powszechnie obowiązujące przepisy czy też zasady dotyczące nadużyć i oszustw podatkowych oraz uchylania się od opodatkowania, które mogą być interpretowane zgodnie z tym art. 5?

- 2.1. Jeśli na pytanie 2 należy odpowiedzieć twierdząco, czy § 2 ust. 2 lit. d) duńskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zgodnie z którym ograniczony obowiązek podatkowy w zakresie dochodu z odsetek nie obejmuje „odsetek zwolnionych z opodatkowania [...] z tytułu dyrektywy 2003/49/WE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich”, można uznać za taki szczególny krajowy przepis, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?
3. Czy postanowienie zawarte w podpisanej przez dwa państwa członkowskie umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania sporządzonej zgodnie z modelową konwencją OECD, zgodnie z którą opodatkowanie odsetek jest uzależnione od tego, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich właściciela stanowi oparty na umowie przepis niezbędny do zapobiegania nadużyciom finansowym, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?
4. Czy zgodnie z dyrektywą 2003/49/WE mamy do czynienia z nadużyciem w sytuacji, gdy w państwie członkowskim, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, odliczanie podatku w przypadku odsetek jest dozwolone, a odsetki te nie podlegają opodatkowaniu w tym państwie członkowskim, w którym rezydentem jest spółka je otrzymująca?
5. Czy państwo członkowskie, które nie chce uznać tego, że spółka z innego państwa członkowskiego jest właścicielem odsetek, i podnosi, że ta spółka z innego państwa członkowskiego jest sztucznie stworzoną spółką pośredniczącą, jest zgodnie z dyrektywą 2003/49/WE czy też art. 10 WE zobowiązane do udzielenia informacji, kogo w tej sytuacji państwo to uznaje za właściciela [odsetek]?
6. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 2003/49/WE, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie odsetek otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana za objętą w nim w zakresie tych odsetek ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo członkowskie nakłada na (zależną) spółkę zobowiązaną do potrącenia podatku u źródła wymóg uiszczenia odsetek za zwłokę o wyższej stawce niż stawka odsetek za zwłokę wymaganych w państwie członkowskich w przypadku skierowania wierzytelności podatkowej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych (obejmującej m. in. dochód z odsetek) wobec spółki będącej rezydentem tego samego państwa członkowskiego?
7. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 2003/49/WE, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie odsetek otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana w tym państwie członkowskim odnośnie tych odsetek za podatnika objętego ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 43 WE z związku z art. 48 WE (bądź też art. 56 WE), razem lub każdy z osobna, wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym,
- a) to inne państwo członkowskie nakłada na spółkę wypłacającą odsetki obowiązek potrącenia podatku od odsetek u źródła oraz odpowiedzialność wobec organów publicznych za niepobrany u źródła podatek, jeśli nie ma takiego obowiązku potrącenia podatku u źródła w przypadku, gdy spółka otrzymująca odsetki jest rezydentem w tym innym państwie członkowskim?
- b) spółka dominująca w tym innym państwie członkowskim nie ma obowiązku płacenia zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych przez dwa pierwsze lata podatkowe, lecz może zacząć płacić ten podatek dopiero znacznie później niż data wymagalności podatku potrącanego u źródła?

Trybunał jest proszony o udzielenie odpowiedzi na pytanie 7 łącznie z odpowiedzią na pytanie 6.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 23 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich. Dz.U. 2003, L 157, s. 49

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 25 lutego 2016 r. – Skatteministeriet/T Danmark**

(Sprawa C-116/16)

(2016/C 270/29)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: T Danmark

Pytania prejudycjalne

1. Czy powołanie się przez państwo członkowskie na art. 1 ust. 2 omawianej dyrektywy ⁽¹⁾ dotyczący stosowania w przypadku zwalczania nadużyć i oszustw przepisów krajowych wiąże się z przyjęciem założenia, że owo państwo członkowskie przyjęło szczególny przepis wykonawczy do art. 1 ust. 2 tej dyrektywy, czy też że w tym prawie krajowym ustanowione zostały powszechnie obowiązujące przepisy lub zasady dotyczące nadużyć i oszustw podatkowych oraz uchylania się od opodatkowania, które mogą być interpretowane zgodnie z tym art. 1 ust. 2?
 - 1.1 Jeśli na pytanie 1 należy odpowiedzieć twierdząco, czy § 2 ust. 1 lit. c) duńskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zgodnie z którym „odstąpienie od opodatkowania dywidend zależy od spełnienia warunków [...] zgodnie z dyrektywą Rady 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich”, można uznać za taki szczególny krajowy przepis, o którym mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy?
2. Czy postanowienie zawarte w podpisanej przez dwa państwa członkowskie umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania sporządzonej zgodnie z modelową konwencją OECD, zgodnie z którą opodatkowanie wypłaconych dywidend jest uzależnione od tego, czy spółkę otrzymującą dywidendy można uznać za ich właściciela, stanowi oparte na umowie postanowienie niezbędne do zapobiegania nadużyciom finansowym, o którym mowa w art. 1 ust. 2 owej dyrektywy?
3. Jeśli Trybunał udzieli odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2, czy wówczas do sądów krajowych należy określenie zakresu, jaki obejmuje pojęcie „właściciela”, czy też pojęcie to przy stosowaniu dyrektywy 90/435/EWG należy interpretować w ten sposób, że pojęciu, które podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości UE, należy nadać szczególne znaczenie zgodne z prawem Unii?
4. Jeśli Trybunał udzieli odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2 i odpowie na pytanie 3 w ten sposób, że określenie zakresu, jaki obejmuje pojęcie „właściciela”, nie należy do sądów krajowych, czy wówczas pojęcie to należy interpretować w ten sposób, że spółka będąca rezydentem w danym państwie członkowskim, która – w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie – otrzymuje dywidendy od spółki zależnej w innym państwie członkowskim, jest „właścicielem” tych dywidend w rozumieniu tego pojęcia w kontekście prawa Unii?
 - a) Czy pojęcie „właściciela” należy interpretować zgodnie z odpowiadającym pojęciem z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE (dyrektywy o odsetkach i należnościach licencyjnych) w związku z jej art. 1 ust. 4?
 - b) Czy pojęcie to należy interpretować jedynie w świetle komentarza do art. 10 modelowej konwencji podatkowej OECD z 1977 r. (pkt 12), czy też przy dokonywaniu wykładni tej można zastosować późniejsze komentarze, m.in. te dokonane w dodatkach z 2003 r. w przedmiocie „spółek pośredniczących”, czy też te dokonane w dodatkach z 2014 r. w przedmiocie „obowiązków umownych i wynikających z przepisów prawnych”?

- c) Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą dywidendy można uznać za ich „właściciela”, ma to, czy spółka otrzymująca dywidendy jest umownie lub na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania dywidend innemu podmiotowi?
- d) Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą dywidendy można uznać za ich „właściciela”, ma to, że sąd odsyłający po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych stwierdzi, iż spółka otrzymująca dywidendy – pomimo tego, że nie jest ani umownie, ani na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania otrzymanych dywidend innemu podmiotowi – nie ma „pełnego” prawa do „korzystania i pobierania korzyści” z dywidend, o którym mowa w sporządzonych w 2014 r. komentarzach do modelowej konwencji podatkowej z 1977 r.?
5. Czy, jeżeli w sprawie przyjęto, że „istnieją przepisy krajowe lub postanowienia oparte na umowach mające na celu zapobieganie oszustwom i nadużyciom” (zob. art. 1 ust. 2 dyrektywy), że dywidenda jest wypłacana przez będącą rezydentem w państwie członkowskim spółkę (A) do spółki dominującej (B) w innym państwie członkowskim i stamtąd przekazywana do spółki dominującej tej drugiej spółki (C), będącej z kolei rezydentem państwa spoza UE/EOG, która też przekazała te środki dalej do swej spółki dominującej (D), która też jest rezydentem państwa spoza UE/EOG, że pomiędzy tym pierwszym państwem a państwem rezydencji C nie zawarto umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, że pomiędzy tym pierwszym państwem a państwem rezydencji D zawarto umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz że to pierwsze państwo, zgodnie z przepisami krajowymi, nie mogłoby żądać zapłaty podatku u źródła dywidend wypłaconych przez A na rzecz D w przypadku, gdyby D była bezpośrednim właścicielem A, zachodzi nadużycie w rozumieniu dyrektywy, efektem czego B nie jest objęta ochroną na jej podstawie?
6. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywą 90/435/EWG za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie dywidend otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, czy art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo członkowskie opodatkowuje podatkiem od dywidend spółkę dominującą będącą rezydentem w innym państwie członkowskim, przy czym dane państwo członkowskie uznaje będące jego rezydentami spółki dominujące w tych samych okolicznościach za uprawnione do zwolnienia z podatku od takich dywidend?
7. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywą 90/435/EWG za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie dywidend otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana za objętą w nim w zakresie omawianych dywidend ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo nakłada na (zależną) spółkę zobowiązaną do potrącenia podatku u źródła w przypadku zwłoki wymóg uiszczenia odsetek za zwłokę o wyższej stawce niż stawka odsetek za zwłokę wymaganych w państwie członkowskich w przypadku skierowania wierzytelności podatkowej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych wobec spółki będącej rezydentem tego samego państwa członkowskiego?
8. Jeśli Trybunał udzieli odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2 i odpowie na pytanie 3 w ten sposób, że określenie zakresu, jaki obejmuje pojęcie „właściciela”, nie należy do sądów krajowych, i jeśli będąca rezydentem w państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w związku z tym zostać uznana za zwolnioną z podatku u źródła zgodnie z dyrektywą 90/435/EWG odnośnie dywidend otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, czy wówczas to drugie państwo członkowskie jest zobowiązane zgodnie z dyrektywą 90/435/EWG i art. 4 ust. 3 TUE do udzielenia informacji o tym, kogo w tej sytuacji państwo to uznaje za właściciela?
9. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana zgodnie z dyrektywą 90/435/EWG za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie dywidend otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, czy art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE (bądź też art. 63 TFUE), razem lub każdy z osobna, wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym:
- a) to inne państwo członkowskie nakłada na spółkę zależną obowiązek potrącenia podatku od dywidend u źródła oraz odpowiedzialność wobec organów publicznych za niepobrany u źródła podatek, jeśli nie ma takiego obowiązku potrącenia podatku u źródła w przypadku, gdy spółka dominująca jest rezydentem w tym państwie członkowskim?

b) drugie państwo członkowskie oblicza odsetki za zwłokę od należnego podatku u źródła?

Trybunał jest proszony o udzielenie odpowiedzi na pytania 6 i 7 łącznie z odpowiedzią na pytania 9.

10. W sytuacji, gdy:

- 1) spółka (dominująca) będąca rezydentem w państwie członkowskim spełnia wskazany w dyrektywie 90/435/EWG wymóg posiadania (w 2011 r.) co najmniej 10 % kapitału zakładowego spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim;
- 2) ta spółka (dominująca) nie może zostać uznana, w związku z art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG, za zwolnioną z opodatkowania u źródła dywidendy wypłaconej przez spółkę zależną;
- 3) (bezpośredni lub pośredni) akcjonariusz (akcjonariusze) lub udziałowiec (udziałowcy) spółki dominującej, będący rezydentami kraju trzeciego, są uznani za właścicieli rozpatrywanej dywidendy;
- 4) ci (pośredni czy też bezpośredni) akcjonariusze również spełniają ww. wymóg dotyczący udziału w kapitale;

czy wówczas art. 63 TFUE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym państwo członkowskie, w którym znajduje się spółka zależna, opodatkowuje rozpatrywaną dywidendę w sytuacji, gdy dane państwo członkowskie uznaje, że będące rezydentami spółki, które spełniają wynikający z dyrektywy 90/435/EWG wymóg dotyczący udziału w kapitale, czyli posiadający w roku podatkowym 2011 co najmniej 10 % kapitału zakładowego spółki wypłacającej dywidendę, są zwolnione z podatku od tych dywidend?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich. Dz.U. 1990, L 225, s. 6

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 25 lutego 2016 r. – Skatteministeriet/Y Denmark Aps**

(Sprawa C-117/16)

(2016/C 270/30)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: Y Denmark Aps

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy powołanie się przez państwo członkowskie na art. 1 ust. 2 dyrektywy ⁽¹⁾ o stosowaniu w przypadku zwalczania nadużyć przepisów krajowych wiąże się z przyjęciem założenia, że to państwo członkowskie przyjęło szczególny przepis wykonawczy do art. 1 ust. 2 dyrektywy czy też, że w tym prawie krajowym ustanowione zostały powszechnie obowiązujące przepisy czy też zasady dotyczące nadużyć i oszustw podatkowych, które mogą być interpretowane zgodnie z tym art. 1 ust. 2?

- 1.1 Jeśli na pytanie 1 należy odpowiedzieć twierdząco, czy § 2 ust. 1 lit. c) duńskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zgodnie z którym „istnieje wstępny warunek, aby należało zwolnić dywidendy z opodatkowania [...] z tytułu dyrektywy 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązanymi spółkami różnych państw członkowskich”, można uznać za taki szczególny krajowy przepis, o którym mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy?

- 2) Czy postanowienie zawarte w podpisanej przez dwa państwa członkowskie umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania sporządzonej zgodnie z modelową konwencją OECD, zgodnie z którą opodatkowanie wypłaty dywidendy jest uzależnione od tego, czy spółkę otrzymującą tę dywidendę można uznać za jej właściciela, stanowi oparty na umowie przepis niezbędny do zapobiegania nadużyciom finansowym, o którym mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy?
- 2.1. Jeśli tak – to czy użyte w art. 1 ust. 2 wyrażenie „umowy” należy interpretować w ten sposób, że wiąże się ono z przyjęciem założenia, iż państwo członkowskie może zgodnie ze swym prawem krajowym powoływać się na umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania na niekorzyść podatnika?
- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy sądy krajowe są uprawnione do określania treści pojęcia „właściciela” czy też to poddane rozstrzygnięciu Trybunału pojęcie winno być w zastosowaniu dyrektywy 90/435/EWG interpretowane tak, że należy rozumieć je w szczególnie unijnoprawny sposób?
- 4) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, a na pytanie trzecie – odpowiedzi, zgodnie z którą sądy krajowe są uprawnione do określania treści pojęcia „właściciela”, czy pojęcie to należy interpretować w ten sposób, że spółka będąca rezydentem państwa członkowskiego, która w okolicznościach takich, jak te rozpatrywane, otrzymuje dywidendę od spółki zależnej z innego państwa członkowskiego, jest „właścicielem” tej dywidendy w rozumieniu nadanym temu pojęciu w prawie UE?
- a) Czy pojęcie „właściciela” należy interpretować zgodnie z odpowiadającym mu pojęciem użytym w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE (o odsetkach i należnościach licencyjnych) w związku z art. 1 ust. 4 tej samej dyrektywy?
- b) Czy pojęcie to należy zatem interpretować jedynie z uwzględnieniem komentarzy do tego art. 10 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r. (pkt 12), czy też przy dokonywaniu tej wykładni tej można zastosować późniejsze komentarze, m.in. te dokonane w dodatkach z 2003 r. w przedmiocie „spółek pośredniczących”, czy też te dokonane w dodatkach z 2014 r. w przedmiocie „obowiązków umownych i wynikających z przepisów prawnych”?
- c) Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą dywidendę można uznać za jej właściciela ma to, że spółka ta miała umowne i wynikające z przepisów prawnych obowiązki do dalszego przekazania tej dywidendy innemu podmiotowi?
- d) Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą dywidendę można uznać za jej „właściciela”, ma to, że sąd odsyłający po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych postępowania głównego stwierdzi, iż spółka otrzymująca dywidendę – pomimo tego, że nie jest ani umownie, ani na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania jej innemu podmiotowi – nie ma „pełnego” prawa do „korzystania i pobierania korzyści” z dywidendy, o którym mowa w sporządzonych w 2014 r. komentarzach do modelowej konwencji podatkowej z 1977?
- 5) Czy, jeżeli w sprawie przyjęto, że „istnieją przepisy krajowe lub postanowienia oparte na umowach mające na celu zapobieganie oszustwom i nadużyciom” (zob. art. 1 ust. 2 dyrektywy), że dywidenda jest wypłacana przez będącą rezydentem w państwie członkowskim spółkę (A) do spółki dominującej (B) w innym państwie członkowskim i stamtąd przekazywana do spółki dominującej tej drugiej spółki (C), będącej z kolei rezydentem państwa spoza UE/EOG, która też przekazała te środki dalej do swej spółki dominującej (D), która też jest rezydentem państwa spoza UE/EOG, że pomiędzy tym pierwszym państwem a państwem rezydencji C nie zawarto umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, że pomiędzy tym pierwszym państwem a państwem rezydencji D zawarto umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz że to pierwsze państwo, zgodnie z przepisami krajowymi, nie mogłoby żądać zapłaty podatku u źródła dywidend wypłaconych przez A na rzecz D w przypadku, gdyby D była bezpośrednim właścicielem A, zachodzi nadużycie w rozumieniu dyrektywy, efektem czego B nie jest objęta ochroną na jej podstawie?
- 6) Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie dywidendy otrzymanej od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (czy też art. 56 WE) wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo członkowskie opodatkowuje dywidendę będącej rezydentem innego państwa członkowskiego spółki w przypadku, gdy to państwo członkowskie uznaje będące jego rezydentami spółki dominujące – w poza tym porównywalnych okolicznościach – za zwolnione z podatku od takich dywidend?

- 7) Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie dywidendy otrzymanej od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana za objętą w nim w zakresie tej dywidendy ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (czy też art. 56 WE) wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo członkowskie nakłada na (zależną) spółkę zobowiązaną do potrącenia podatku u źródła w przypadku zwłoki w płatności wymóg uiszczenia odsetek za zwłokę o wyższej stawce niż stawka odsetek za zwłokę wymaganych w państwie członkowskich w przypadku wierzytelności podatkowej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych wobec spółki będącej rezydentem tego samego państwa członkowskiego?
- 8) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, a na pytanie trzecie – odpowiedzi, zgodnie z którą sądy krajowe są uprawnione do określania treści pojęcia „właściciela” i w zakresie, w jakim będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 90/435/EWG, za zwolnioną z opodatkowania u źródła w związku z dywidendą otrzymaną od spółki będącej rezydentem w innym państwie członkowskim (zależnej), czy to drugie państwo członkowskie jest w związku z tym zgodnie z dyrektywą 90/435/EWG czy też art. 10 WE zobowiązane do udzielenia informacji, kogo w tej sytuacji państwo to uznaje za właściciela [dywidendy]?
- 9) Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 90/435/EWG, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie dywidendy otrzymanej od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (bądź też art. 56 WE), razem lub każdy z osobna, wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym,
- a) to inne państwo członkowskie nakłada na tę spółkę zależną obowiązek potrącenia podatku od dywidendy u źródła oraz odpowiedzialność wobec organów publicznych za niepobrany u źródła podatek, jeśli nie ma takiego obowiązku potrącenia podatku u źródła w przypadku, gdy spółka dominująca jest rezydentem w państwie członkowskim?
- b) to ostatnie państwo członkowskie nalicza odsetki za zwłokę od należnego podatku u źródła?

Trybunał jest proszony o udzielenie odpowiedzi na pytanie 9 łącznie z odpowiedzią na pytanie 6 i 7.

10) W sytuacji, gdy:

1. będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) spełnia określony w dyrektywie 90/435/EWG wymóg dotyczący posiadania (w latach 2005 i 2006) co najmniej 20 % kapitału zakładowego w spółce (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim,
2. ta spółka (dominująca) nie może zostać uznana, w związku z art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG, za zwolnioną z opodatkowania u źródła dywidendy wypłaconej przez spółkę zależną,
3. (pośredni czy też bezpośredni) akcjonariusze (akcjonariusze) tej spółki dominującej, będący rezydentami kraju trzeciego, są uznani za właścicieli rozpatrywanej dywidendy,
4. ci (pośredni czy też bezpośredni) akcjonariusze również spełniają ww. wymóg dotyczący udziału w kapitale,

czy art. 56 WE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym państwo członkowskie, w którym znajduje się spółka zależna, opodatkowuje rozpatrywaną dywidendę w sytuacji, gdy to państwo członkowskie uznaje, że będące rezydentami spółki, które spełniają wynikający z dyrektywy 90/435/EWG wymóg dotyczący udziału w kapitale, czyli które w latach podatkowych 2005 i 2006 posiadały co najmniej 20 % kapitału zakładowego w spółki wypłacającej dywidendę (15 % w latach 2007 i 2008, a następnie 10 %), są zwolnione z podatku od tych dywidend?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich.
Dz.U. 1990, L 225, s. 6

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 25 lutego 2016 r. – X Denmark A/S/Skatteministeriet**

(Sprawa C-118/16)

(2016/C 270/31)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X Denmark A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE⁽¹⁾ w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować w ten sposób, że objęta zakresem zastosowania art. 3 tej dyrektywy spółka będąca rezydentem państwa członkowskiego, która w okolicznościach takich jak okoliczności rozpatrywanej sprawy otrzymuje odsetki od spółki zależnej z innego państwa członkowskiego, jest „właścicielem” tych odsetek w rozumieniu tej dyrektywy?
 - 1.1. Czy pojęcie „właściciel [odsetek]” użyte w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować zgodnie z odpowiadającym mu pojęciem użytym w art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r.?
 - 1.2. Jeśli na pytanie 1.1. należy odpowiedzieć twierdząco, czy pojęcie to należy zatem interpretować jedynie z uwzględnieniem komentarzy do tego art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r. (pkt 8), czy też przy dokonywaniu tej wykładni tej można zastosować późniejsze komentarze, m.in. te dokonane w dodatkach z 2003 r. w przedmiocie „spółek pośredniczących” (pkt 8.1, obecnie pkt 10.1), czy też te dokonane w dodatkach z 2014 r. w przedmiocie „obowiązków umownych i wynikających z przepisów prawnych” (pkt 10.2)?
 - 1.3. Jeśli komentarze z 2003 r. mogą zostać zastosowane przy dokonywaniu tej wykładni, czy warunkiem uznania spółki za niebędącą „właścicielem [odsetek]” w rozumieniu dyrektywy 2003/49/WE jest stwierdzenie rzeczywistego przepływu środków do podmiotu uznanego w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właściciela” rozpatrywanych odsetek, a jeśli tak – czy dalszym warunkiem tego uznania jest stwierdzenie, że ten rzeczywisty przepływ miał miejsce w ścisłym związku czasowym z wypłatą odsetek czy też miał postać wypłaty odsetek?
 - 1.3.1. Jakie znaczenie ma w tym względzie to, czy pożyczka została udzielona za pomocą kapitału akcyjnego, czy rozpatrywane odsetki są dopisywane do kapitału („rolled up”), czy spółka otrzymująca odsetki przekazała je następnie w obrębie grupy do będącej rezydentem w tym samym państwie członkowskim spółki dominującej mając na celu optymalizację wyników pod względem podatkowym zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami, czy rozpatrywane odsetki zostały następnie przekształcone w kapitał spółki udzielającej pożyczki, czy odbiorca odsetek ma umowny lub wynikający z przepisów prawa obowiązek do przekazania ich innemu podmiotowi oraz to, czy znaczna część podmiotów uznanych w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właścicieli odsetek”, jest rezydentami w innych państwach, również członkowskich, z którymi Dania zawarła umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, efektem czego zgodnie z duńskim ustawodawstwem jest brak podstawy do pobrania podatku u źródła, jeśli te podmioty były pożyczkodawcami i otrzymały odsetki w sposób bezpośredni?
 - 1.4. Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich „właściciela” w rozumieniu dyrektywy ma to, że sąd odsyłający po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych stwierdzi, iż spółka otrzymująca odsetki – pomimo tego, że nie jest ani umownie, ani na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania otrzymanych odsetek innemu podmiotowi – nie ma „pełnego” prawa do „korzystania i pobierania korzyści” z odsetek, o którym mowa w sporządzonych w 2014 r. komentarzach do modelowej konwencji podatkowej z 1977 r.?

2. Czy powołanie się przez państwo członkowskie na art. 5 ust. 1 dyrektywy o stosowaniu w przypadku zwalczania nadużyć przepisów krajowych czy też na art. 5 ust. 2 wiąże się z przyjęciem założenia, że to państwo członkowskie przyjęło szczególny przepis wykonawczy do art. 5 rzeczony dyrektywy, czy też że w tym prawie krajowym ustanowione zostały powszechnie obowiązujące przepisy czy też zasady dotyczące nadużyć i oszustw podatkowych oraz uchylania się od opodatkowania, które mogą być interpretowane zgodnie z tym art. 5?
 - 2.1. Jeśli na pytanie 2 należy odpowiedzieć twierdząco, czy § 2 ust. 2 lit. d) duńskiej ustawy o podatku dochodowym od spółek akcyjnych, zgodnie z którym ograniczony obowiązek podatkowy w zakresie dochodu z odsetek nie obejmuje „odsetek zwolnionych z opodatkowania [...] z tytułu dyrektywy 2003/49/WE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich”, można uznać za taki szczególny krajowy przepis, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?
3. Czy postanowienie zawarte w podpisanej przez dwa państwa członkowskie umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania sporządzonej zgodnie z modelową konwencją OECD, zgodnie z którą opodatkowanie odsetek jest uzależnione od tego, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich właściciela stanowi oparty na umowie przepis niezbędny do zapobiegania nadużyciom finansowym, o którym mowa w art. 5 rzeczony dyrektywy?
4. Czy nadużyciem itp. w rozumieniu dyrektywy 2003/49/WE jest to, że w państwie członkowskim, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, można dokonać odliczenia podatkowego dotyczącego odsetek, podczas gdy w państwie członkowskim, w którym spółka otrzymująca odsetki jest rezydentem, odsetki nie podlegają opodatkowaniu?
5. Czy spółka będąca rezydentem w Luksemburgu, utworzona i zarejestrowana zgodnie z luksemburskim prawem spółek jako „société en commandite par actions” (S.C.A.), a także zaklasyfikowana jako „société d'investissement en capital à risque” (SICAR) na mocy luksemburskiej ustawy z dnia 15 czerwca 2004 r. o spółkach inwestycyjnych kapitału wysokiego ryzyka, jest objęta zakresem dyrektywy 2003/49WE?
 - 5.1 Jeśli na pytanie 5 należy odpowiedzieć twierdząco, czy wówczas luksemburska spółka „S.C.A., SICAR” może być „właścicielem” odsetek w rozumieniu dyrektywy 2003/49/WE, nawet jeśli państwo członkowskie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, uznaje daną spółkę za podatkowo transparentną w rozumieniu jego prawa krajowego?
 - 5.2 Jeśli na pytanie 1 należy odpowiedzieć przecząco, czyli, że spółka otrzymująca odsetki nie jest uznawana za będącą właścicielem rzeczonych odsetek, czy spółka S.C.A./SICAR może wówczas, w takich okolicznościach jak te rozpatrywane w niniejszej sprawie, zostać uznana za „właściciela” przedmiotowych odsetek w rozumieniu tej dyrektywy?
6. Czy państwo członkowskie, które nie chce uznać tego, że spółka z innego państwa członkowskiego jest właścicielem odsetek, i podnosi, że ta spółka z innego państwa członkowskiego jest sztucznie stworzoną spółką pośredniczącą, jest zgodnie z dyrektywą 2003/49/WE czy też art. 10 WE zobowiązane do udzielenia informacji o tym, kogo w tej sytuacji państwo to uznaje za właściciela [odsetek]?
7. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 2003/49/WE, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odsetek otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana za objętą w nim w zakresie tych odsetek ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy wówczas art. 43 WE w związku z art. 48 WE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo członkowskie nakłada na (zależną) spółkę zobowiązaną do potrącenia podatku u źródła w przypadku zwłoki w płatności wymóg uiszczenia odsetek za zwłokę o wyższej stawce niż stawka odsetek za zwłokę wymaganych w państwie członkowskich w przypadku skierowania wierzytelności podatkowej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych (obejmującej m. in. dochód z odsetek) wobec spółki będącej rezydentem tego samego państwa członkowskiego?

8. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 2003/49/WE, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie odsetek otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana w tym państwie członkowskim odnośnie tych odsetek za podatnika objętego ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 43 WE z związku z art. 48 WE (bądź też art. 56 WE), razem lub każdy z osobna, wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym:

- a) to inne państwo członkowskie nakłada na spółkę wypłacającą odsetki obowiązek potrącenia podatku od odsetek u źródła oraz odpowiedzialność wobec organów publicznych za niepobrany u źródła podatek, jeśli nie ma takiego obowiązku potrącenia podatku u źródła w przypadku, gdy spółka otrzymująca odsetki jest rezydentem w tym innym państwie członkowskim?
- b) spółka dominująca w tym innym państwie członkowskim nie ma obowiązku płacenia zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych przez dwa pierwsze lata podatkowe, lecz może zacząć płacić ten podatek dopiero znacznie później niż data wymagalności podatku potrącanego u źródła?

Trybunał jest proszony o udzielenie odpowiedzi na pytanie 8 łącznie z odpowiedzią na pytanie 7.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich Dz.U. 2003, L 157, s. 49

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 25 lutego 2016 r. – C Danmark I/Skatteministeriet**

(Sprawa C-119/16)

(2016/C 270/32)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C Danmark I

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE (¹) w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować w ten sposób, że objęta zakresem zastosowania art. 3 tej dyrektywy spółka będąca rezydentem państwa członkowskiego, która w okolicznościach takich jak okoliczności rozpatrywanej sprawy otrzymuje odsetki od spółki zależnej z innego państwa członkowskiego, jest „właścicielem” tych odsetek w rozumieniu tej dyrektywy?
 - 1.1. Czy pojęcie „właściciel [odsetek]” użyte w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować zgodnie z odpowiadającym mu pojęciem użytym w art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r.?
 - 1.2. Jeśli na pytanie 1.1. należy odpowiedzieć twierdząco, czy pojęcie to należy zatem interpretować jedynie z uwzględnieniem komentarzy do tego art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r. (pkt 8), czy też przy dokonywaniu tej wykładni tej można zastosować późniejsze komentarze, m.in. te dokonane w dodatkach z 2003 r. w przedmiocie „spółek pośredniczących” (pkt 8.1, obecnie pkt 10.1), czy też te dokonane w dodatkach z 2014 r. w przedmiocie „obowiązków umownych i wynikających z przepisów prawnych” (pkt 10.2)?

- 1.3. Jeśli komentarze z 2003 r. mogą zostać zastosowane przy dokonywaniu tej wykładni, czy warunkiem uznania spółki za niebędącą „właścicielem [odsetek]” w rozumieniu dyrektywy 2003/49/WE jest stwierdzenie rzeczywistego przepływu środków do podmiotu uznanego w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właściciela” rozpatrywanych odsetek, a jeśli tak – czy dalszym warunkiem tego uznania jest stwierdzenie, że ten rzeczywisty przepływ miał miejsce w ścisłym związku czasowym z wypłatą odsetek czy też miał postać wypłaty odsetek?
- 1.3.1. Jakie znaczenie ma w tym względzie to, czy pożyczka została udzielona za pomocą kapitału akcyjnego, czy rozpatrywane odsetki są dopisywane do kapitału („rolled up”), czy spółka otrzymująca odsetki przekazała je następnie w obrębie grupy do będącej rezydentem w tym samym państwie członkowskim spółki dominującej mając na celu optymalizację wyników pod względem podatkowym zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami, czy rozpatrywane odsetki zostały następnie przekształcone w kapitał spółki udzielającej pożyczki, czy odbiorca odsetek ma umowny lub wynikający z przepisów prawa obowiązek do przekazania ich innemu podmiotowi oraz to, czy znaczna część podmiotów uznanych w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właścicieli odsetek”, jest rezydentami w innych państwach, również członkowskich, z którymi Dania zawarła umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, efektem czego zgodnie z duńskim ustawodawstwem jest brak podstawy do pobrania podatku u źródła, jeśli te podmioty były pożyczkodawcami i otrzymały odsetki w sposób bezpośredni?
- 1.4. Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich „właściciela” w rozumieniu dyrektywy ma to, że sąd odsyłający po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych stwierdzi, iż spółka otrzymująca odsetki – pomimo tego, że nie jest ani umownie, ani na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania otrzymanych odsetek innemu podmiotowi – nie ma „pełnego” prawa do „korzystania i pobierania korzyści” z odsetek o którym mowa w sporządzonych w 2014 r. komentarzach do modelowej konwencji podatkowej z 1977?
2. Czy powołanie się przez państwo członkowskie na art. 5 ust. 1 dyrektywy o stosowaniu w przypadku zwalczania nadużyć i oszustw przepisów krajowych czy też na art. 5 ust. 2 wiąże się z przyjęciem założenia, że to państwo członkowskie przyjęło szczególny przepis wykonawczy do art. 5 dyrektywy czy też że w tym prawie krajowym ustanowione zostały powszechnie obowiązujące przepisy czy też zasady dotyczące nadużyć i oszustw podatkowych oraz uchylania się od opodatkowania, które mogą być interpretowane zgodnie z tym art. 5?
- 2.1. Jeśli na pytanie 2 należy odpowiedzieć twierdząco, czy § 2 ust. 2 lit. d) duńskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zgodnie z którym ograniczony obowiązek podatkowy w zakresie dochodu z odsetek nie obejmuje „odsetek zwolnionych z opodatkowania [...] z tytułu dyrektywy 2003/49/WE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich”, można uznać za taki szczególny krajowy przepis, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?
3. Czy postanowienie zawarte w podpisanej przez dwa państwa członkowskie umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania sporządzonej zgodnie z modelową konwencją OECD, zgodnie z którą opodatkowanie odsetek jest uzależnione od tego, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich właściciela, stanowi oparte na umowie postanowienie niezbędne do zapobiegania nadużyciom finansowym, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?
4. Czy państwo członkowskie, które nie chce uznać tego, że spółka z innego państwa członkowskiego jest właścicielem odsetek, i podnosi, że ta spółka z innego państwa członkowskiego jest sztucznie stworzoną spółką pośredniczącą, jest zgodnie z dyrektywą 2003/49/WE czy też art. 10 WE zobowiązane do udzielenia informacji o tym, kogo w tej sytuacji państwo to uznaje za właściciela [odsetek]?
5. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 2003/49/WE, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odnośnie odsetek otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana za objętą w nim w zakresie tych odsetek ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym to drugie państwo członkowskie nakłada na (zależną) spółkę zobowiązaną do potrącenia podatku u źródła w przypadku zwłoki w płatności wymóg uiszczenia odsetek za zwłokę o wyższej stawce niż stawka odsetek za zwłokę wymaganych w państwie członkowskich w przypadku skierowania wierzytelności podatkowej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych (obejmującej m. in. dochód z odsetek) wobec spółki będącej rezydentem tego samego państwa członkowskiego?

6. Jeśli będąca rezydentem w danym państwie członkowskim spółka (dominująca) nie może w danym przypadku zostać uznana, w związku z dyrektywą 2003/49/WE, za zwolnioną z opodatkowania u źródła odsetek otrzymanych od spółki (zależnej) będącej rezydentem w innym państwie członkowskim, a spółka dominująca w tym drugim państwie członkowskim jest uznana w tym państwie członkowskim odnośnie tych odsetek za podatnika objętego ograniczonym obowiązkiem podatkowym, czy art. 43 WE z związku z art. 48 WE (bądź też art. 56 WE), razem lub każdy z osobna, wyklucza ustawodawstwo, zgodnie z którym,

- a) to inne państwo członkowskie nakłada na spółkę wypłacającą odsetki obowiązek potrącenia podatku od odsetek u źródła oraz odpowiedzialność wobec organów publicznych za niepobrany u źródła podatek, jeśli nie ma takiego obowiązku potrącenia podatku u źródła w przypadku, gdy spółka otrzymująca odsetki jest rezydentem w tym innym państwie członkowskim?
- b) spółka dominująca w tym innym państwie członkowskim nie ma obowiązku płacenia zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych przez dwa pierwsze lata podatkowe, lecz może zacząć płacić ten podatek dopiero znacznie później niż data wymagalności podatku potrącanego u źródła?

Trybunał jest proszony o udzielenie odpowiedzi na pytanie 6 łącznie z odpowiedzią na pytanie 5.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązanymi spółkami różnych państw członkowskich Dz.U. 2003, L 157, s. 49

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 5 kwietnia 2016 r. – Romano Pisciotti/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-191/16)

(2016/C 270/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Romano Pisciotti

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy system ekstradycji między państwem członkowskiego a państwem trzecim stanowi materię, która niezależnie od konkretnego przypadku, nigdy nie wchodzi w zakres stosowania traktatów, w ten sposób że nie podlega uwzględnieniu wynikający z prawa europejskiego zakaz dyskryminacji ustanowiony w art. 18 ust. 1 TFUE przy (wiernym z brzmieniem) stosowaniu normy konstytucyjnej (w niniejszym wypadku art. 16 ust. 2 zd. 1 [Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland, Ustawa Zasadnicza dla Republiki Federalnej Niemiec, zwana dalej „GG”]), który jedynie zabrania ekstradycji własnych obywateli do państw trzecich?
- b) W razie udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej: Czy na pytanie pierwsze należy udzielić innej odpowiedzi w wypadku, gdy system ekstradycji między państwem członkowskim a Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej jest objęty postanowieniami konwencji o ekstradycji zawartej między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki?

- 2) W zakresie, w jakim na samym wstępie nie jest wykluczone otwarcie zakresu stosowania traktatów względem systemu ekstradycyjnego państw członkowskich i Stanów Zjednoczonych Ameryki:

Czy art. 18 ust. 1 TFUE i wydane w tym względzie orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie dopuszcza się w nieuzasadniony sposób naruszenia zakazu dyskryminacji z art. 18 ust. 1 TFUE w wypadku, gdy na podstawie normy konstytucyjnej (tutaj: art. 16 ust. 2 zd. 1 GG) przy wniosku o ekstradycję pochodzącego z państw trzecich odmiennie traktuje swoich obywateli oraz obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej w ten sposób, że dokonuje ekstradycji wyłącznie względem tych ostatnich?

- 3) W wypadku, gdy w ww. przypadkach należy potwierdzić wystąpienie naruszenia ogólnego zakazu dyskryminacji z art. 18 ust. 1 TFUE:

Czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że w takiej sytuacji, jaka występuje w niniejszej sprawie, w której wydana przez właściwy organ zgoda na ekstradycję musi zostać poprzedzona kontrolą zgodności z prawem dokonaną w ramach postępowania sądowego, którego wynik wiąże organy państwa jednak tylko wówczas, gdy zostanie stwierdzona niedopuszczalność takiej decyzji, kwalifikowane naruszenie może zachodzić w przypadku zwykłego naruszenia zakazu dyskryminacji z art. 18 ust. 1 TFUE albo czy konieczne jest oczywiste naruszenie?

- 4) W wypadku, gdy nie jest konieczne oczywiste naruszenie:

Czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej trzeba interpretować w ten sposób, że należy zaprzeczyć wystąpieniu dostatecznie kwalifikowanego naruszenia w takim wypadku jak w niniejszej sprawie już z tego względu, gdy w braku orzecznictwa Trybunału odnośnie do konkretnego przypadku (w niniejszej sprawie: przedmiotowe stosowanie ogólnego zakazu dyskryminacji z art. 18 ust. 1 TFUE w obszarze systemu ekstradycji między państwami członkowskimi a Stanami Zjednoczonymi Ameryki), krajowy organ wykonawczy w celu uzasadnienia swojego rozstrzygnięcia może powołać się na stwierdzoną zgodność z rozstrzygnięciami sądów krajowych wydanymi uprzednio w tej samej sprawie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di
Torino (Włochy) w dniu 12 maja 2016 r. – VCAST Limited/R.T.I. SpA**

(Sprawa C-265/16)

(2016/C 270/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VCAST Limited

Strona pozwana: R.T.I. SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodne z prawem [Unii] – w szczególności z art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾ (a także z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego⁽²⁾ i z traktatem założycielskim) – jest uregulowanie krajowe, które zakazuje przedsiębiorcy dostarczania osobom prywatnym usługi zdalnej rejestracji wideo kopii na użytek prywatny utworów chronionych prawem autorskim przy użyciu tak zwanej chmury obliczeniowej (*cloud computing*), wraz z aktywnym udziałem z jego strony przy rejestracji, w braku zgody podmiotu prawa autorskiego?

- 2) Czy zgodne z prawem [Unii] – w szczególności z art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (a także z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego i z traktatem założycielskim) – jest uregulowanie krajowe, które zezwala przedsiębiorcy na dostarczanie osobom prywatnym usługi zdalnej rejestracji wideo kopii na użytek prywatny utworów chronionych prawem autorskim przy użyciu tak zwanej chmury obliczeniowej (*cloud computing*), nawet jeśli wymaga to aktywnego udziału z jego strony przy rejestracji, także w braku zgody podmiotu prawa autorskiego, w zamian za zryczałtowaną rekompensatę na rzecz podmiotu prawa autorskiego, który podlega zasadniczo systemowi obowiązkowej licencji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 167, s. 10.

⁽²⁾ „Dyrektywa o handlu elektronicznym”, Dz.U. L 178, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus
(Finlandia) w dniu 25 maja 2016 r. – A Oy**

(Sprawa C-292/16)

(2016/C 270/35)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A Oy

Strona pozwana: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 49 TFUE sprzeciwia się regulacji fińskiej, zgodnie z którą w sytuacji gdy spółka krajowa przeniesie składniki majątkowe przypisane do stałego zakładu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej w drodze przekazania aktywów na rzecz spółki mającej siedzibę w tym państwie członkowskim i w zamian otrzyma nowowyemitowane akcje tej spółki, przeniesienie składników majątkowych podlega opodatkowaniu już w roku przeniesienia, podczas gdy w analogicznych okolicznościach wewnątrz krajowych opodatkowanie nastąpiłoby dopiero w momencie realizacji zysków?
2. Czy w sytuacji gdy Finlandia przewiduje opodatkowanie już w roku przeniesienia przedsiębiorstwa, zanim dojdzie do realizacji zysków, podczas gdy w okolicznościach wewnątrz krajowych następuje ono w momencie realizacji zysków, dochodzi do dyskryminacji bezpośredniej lub pośredniej?
3. Jeśli na pytanie 1 i 2 udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, to czy ograniczenie swobody przedsiębiorczości może być uznane za uzasadnione na gruncie przesłanek uzasadniających, takich jak nadrzędne względy interesu ogólnego lub zachowanie krajowej kompetencji podatkowej? Czy zabronione ograniczenie jest zgodne z zasadą proporcjonalności?

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 marca 2016 r. w sprawie T-586/14, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 maja 2016 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-301/16 P)

(2016/C 270/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, L. Flynn, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 marca 2016 r., doręzonego Komisji w dniu 17 marca 2016 r. w sprawie T-586/14 Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd/Komisja Europejska;
- oddalenie pierwszej części zarzutu skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi w zakresie drugiej części zarzutu oraz w zakresie od drugiego do czwartego zarzutu skargi w pierwszej instancji;
- zastrzeżenie orzekania o kosztach postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym dla orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że wyrok, od którego się odwołano, powinien zostać uchylony na następujących podstawach:

Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia „przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki” z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾ z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej. Zarzut ten obejmuje pięć części:

- Część pierwsza: Środki wdrażające pięcioletni plan zostały przejęte z dawnej nierynkowej gospodarki;
- Część druga: Wspieranie strategicznych sektorów gospodarki („picking winners”) nie stanowi uzasadnionego celu w gospodarce rynkowej;
- Część trzecia: Subsydia w gospodarce rynkowej nie są udzielane bez względu na cel, lecz są związane z daną inwestycją;
- Część czwarta: Oceniane środki nie są porównywalne z bezprawną i sprzeczną z rynkiem pomocą państwa, którą możemy zauważyć w Unii;
- Część piąta: Błędna wykładnia pojęcia „gospodarka nierynkowa”.

Po drugie, wyrok obarczony jest wadą w postaci braku uzasadnienia oraz w postaci sprzecznego uzasadnienia.

Po trzecie, Sąd dopuścił się kilku nieprawidłowości proceduralnych:

- Część pierwsza: Sąd orzekł w kwestii, odnośnie do której nie miał jurysdykcji (*ultra vires*), naruszył zasadę, iż przedmiot postępowania jest określony żądaniami stron, i naruszył art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 44 ust. 1 i art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem, w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia skargi w pierwszej instancji;
- Część druga: Komisja nie została wysłuchana w kwestii rzekomej porównywalności pomocy państwa, wspomnianej w wyroku i zacytowanej w pkt 66 z ocenianymi środkami;
- Część trzecia: Sąd nie odpowiedział na argumenty Komisji w przedmiocie definicji „gospodarki nierynkowej”.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice
(England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu
30 maja 2016 r. – American Express Co./The Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury**

(Sprawa C-304/16)

(2016/C 270/37)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: American Express Co.

Strona pozwana: The Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury, Diners Club International Limited, MasterCard Europe S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg, o którym mowa w art. 1 ust. 5 i art. 2 pkt 18 rozporządzenia (UE) 2015/751 (¹) (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat interchange”), iż trójstronny system kart płatniczych, który wydaje instrumenty płatnicze oparte na karcie wraz z partnerem w ramach co-brandingu lub za pośrednictwem agenta, uznaje się za czterostronny system kart płatniczych – ma zastosowanie jedynie w zakresie, w jakim partner w ramach co-brandingu lub agent działają w charakterze „wydawcy” w rozumieniu art. 2 pkt 2 i motywu 29 rozporządzenia w sprawie opłat interchange (czyli jeżeli partnera lub agenta łączy stosunek umowny z płatnikiem, na podstawie którego dostarcza on płatnikowi instrumentu płatniczego służącego do inicjowania i przetwarzania transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę)?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1, czy art. 1 ust. 5 i art. 2 pkt 18 rozporządzenia w sprawie opłat interchange są nieważne, w zakresie, w jakim stanowią one, iż porozumienia takie uznaje się za czterostronny system kart płatniczych, z uwagi na:
 - (a) brak uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE;

- (b) oczywisty błąd w ocenie; lub
- (c) uchybienie zasadzie proporcjonalności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz.U. 2015, L 123, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 maja 2016 r. – Avon Cosmetics Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-305/16)

(2016/C 270/38)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Avon Cosmetics Ltd.

Strona pozwana: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs.

Pytania prejudycjalne

1. Czy w razie sprzedaży towarów („materiałów wspierających sprzedaż”) przez sprzedawcę bezpośredniego na rzecz detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy, bądź w razie zakupu towarów i usług przez detalistę niezarejestrowanego jako płatnik od stron trzecich („towary i usługi osób trzecich”), które w obu przypadkach są wykorzystywane przez detalistę niezarejestrowanego jako płatnik pomocniczo w działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży innych towarów, również nabywanych od sprzedawcy bezpośredniego oraz stanowiącej przedmiot środków administracyjnych wprowadzonych na podstawie odstępstwa ostatnio zezwolonego decyzją Rady z dnia 24 maja 1989 r. (89/534/EWG) ⁽¹⁾ (zwanego dalej „odstępstwem”), odpowiednie upoważnienia, przepisy wykonawcze lub środki administracyjne naruszają odpowiednie przepisy lub zasady prawa Unii Europejskiej w zakresie, w jakim wymagają od sprzedawcy bezpośredniego obliczania podatku należnego na podstawie cen sprzedaży innych towarów stosowanych przez detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy bez odliczenia kwot VAT zapłaconych przez detalistę niezarejestrowanego jako płatnik w związku z zakupem materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich?
2. Czy Zjednoczone Królestwo, występując z wnioskiem o udzielenie przez Radę upoważnienia do odstępstwa, było zobowiązane do powiadomienia Komisji o tym, że detaliści niezarejestrowani jako płatnicy VAT są obciążani podatkiem VAT od zakupu materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, wykorzystywanych do celów działalności gospodarczej, oraz odpowiednio o tym, że konieczne było wprowadzenie korekty do tego odstępstwa uwzględniającej ów niepodlegający zwrotowi naliczony lub nadpłacony podatek?
3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie 1 lub pytanie 2, zwraca się pytaniami:
 - a) Czy którekolwiek z odpowiednich upoważnień, przepisów wykonawczych lub środków administracyjnych mogą i powinny być interpretowane w sposób dopuszczający odliczenie w odniesieniu do (i) niepodlegającego zwrotowi, poniesionego przez detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy VAT podatku VAT od materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, które zostały przez nich wykorzystane do celów działalności gospodarczej; LUB, (ii) podatku VAT pobranego przez HMRC w wysokości nadmiernej do podatku, którego poboru uniknięto; LUB (iii) potencjalnej nieuczciwej konkurencji między sprzedawcami bezpośrednimi, ich detalistami niezarejestrowanymi jako płatnicy VAT oraz przedsiębiorstwami nieprowadzącymi sprzedaży bezpośredniej?

b) Czy:

- (i) upoważnienie Zjednoczonego Królestwa do odstąpienia od przepisów art. 11 część A ust. 1 lit. a) [dyrektywy 77/388/EWG] było niezgodne z prawem?
 - (ii) odstąpienie od przepisów art. 17 [dyrektywy 77/388/EWG] jest konieczne w związku z odstąpieniem od przepisów art. 11 część A ust. 1 lit. a)? Jeżeli tak, to czy Zjednoczone Królestwo naruszyło prawo zaniechawszy zwrócenia się do Komisji z wnioskiem o upoważnienie do wprowadzenia odstąpienia od przepisów art. 17?
 - (iii) Zjednoczone Królestwo narusza prawo nie regulując mechanizmu poboru VAT w sposób dopuszczający możliwość ubiegania się przez sprzedawców bezpośrednich o odliczenie podatku VAT poniesionego przez detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy w związku z zakupem materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich do celów działalności gospodarczej?
 - (iv) całość lub część odpowiednich upoważnień, przepisów wykonawczych lub środków administracyjnych pozostaje w związku z tym nieważna lub sprzeczna z prawem?
- (c) Czy odpowiednie środki zaskarżenia przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, trybunałem lub sądem krajowym winny skutkować:
- (i) wydaniem wytycznych, że państwo członkowskie zobowiązane jest do wprowadzenia w ramach odstąpienia na gruncie prawa krajowego odpowiedniej korekty uwzględniającej: a) niepodlegający zwrotowi, poniesiony przez detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy VAT podatek VAT od materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, które zostały przez nich wykorzystane do celów działalności gospodarczej; LUB, b) podatek VAT pobrany przez HMRC w wysokości nadmiernej do podatku, którego zapłaty uniknięto; LUB (iii) potencjalną nieuczciwą konkurencję między sprzedawcami bezpośrednimi, ich detalistami niezarejestrowanymi jako płatnicy VAT oraz przedsiębiorstwami nieprowadzącymi sprzedaży bezpośredniej; lub
 - (ii) stwierdzeniem nieważności upoważnienia do odstąpienia, a co za tym idzie, samego odstąpienia; lub
 - (iii) stwierdzeniem nieważności przepisów prawa krajowego; lub
 - (iv) stwierdzeniem nieważności wytycznych; lub
 - (v) stwierdzeniem, że Zjednoczone Królestwo jest zobowiązane do złożenia wniosku o dalsze odstąpienie przewidujące odpowiednią korektę uwzględniającą: a) niepodlegający zwrotowi poniesiony przez detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy VAT podatek VAT od materiałów wspierających sprzedaż lub towarów i usług osób trzecich, które zostały przez nich wykorzystane do celów działalności gospodarczej; LUB b) podatek VAT pobrany przez HMRC w wysokości nadmiernej do unikniętego podatku; LUB (iii) potencjalną nieuczciwą konkurencję między sprzedawcami bezpośrednimi, ich detalistami niezarejestrowanymi jako płatnicy VAT oraz przedsiębiorstwami nieprowadzącymi sprzedaży bezpośredniej.

4. Czy zgodnie z art. 27 [dyrektywy 77/388/EWG] (art. 395 [dyrektywy 2006/112], podatek, od którego podmiot uchyla się lub którego unika, należy obliczać jako utratę dochodu podatkowego netto (uwzględniając zarówno pobrany podatek należny, jak i podatek naliczony podlegający zwrotowi w konstrukcji umożliwiającej uchylenie się opodatkowania lub jego uniknięcie) przez państwo członkowskie, czy też jako utratę dochodu podatkowego brutto (uwzględniając wyłącznie podatek należny w konstrukcji umożliwiającej uchylenie się opodatkowania lub jego uniknięcie) przez państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 24 maja 1989 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do zastosowania w odniesieniu do niektórych dostaw na rzecz detalistów niezarejestrowanych jako płatnicy, środka stanowiącego odstąpienie od art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (Dz.U. L 280, s. 54).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba, skład rozszerzony) wydanego w dniu 22 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych T-60/06 RENV II i T-62/06 RENV II Republika Włoska i Eurallumnia SpA/ Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 czerwca 2016 r. przez Eurallumnia SpA

(Sprawa C-323/16 P)

(2016/C 270/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Eurallumnia SpA (przedstawiciele: L. Martin Alegi, A. Stratakis, L. Philippou, Solicitors)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku,
- stwierdzenie nieważności decyzji⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakazuje ona Republice Włoskiej odzyskanie pomocy; ewentualnie,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi jeden jedyny zarzut, składający się z pięciu części, dotyczący naruszenia przez Komisję prawa, w szczególności naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku uzasadnienia wydanej decyzji. Wnoszący odwołanie twierdzi, że:

1. Sąd naruszył prawo interpretując wyrok z dnia 10 grudnia 2013 r. jako zobowiązujący go do uznania, że wraz z publikacją wszczęcia postępowania w dniu 2 lutego 2002 r. Euralluminy nie może już powoływać się na uzasadnione oczekiwania.
2. W konsekwencji opisanego powyżej naruszenia prawa Sąd nie osiągnął głównego celu przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i nie dokonał oceny podnoszonych przez Euralluminę argumentów dotyczących dalszego posiadania przez nią uzasadnionych oczekiwań, względnie dokonał ich oceny na tle błędnie zidentyfikowanych ram prawnych i błędnie.
3. Nawet w oparciu o błędnie zidentyfikowane ramy prawne Sąd naruszył prawo stwierdzając, że nieuzasadnione opóźnienie w prowadzeniu przez Komisję dochodzenia nie może uzasadnić istnienia po stronie Euralluminy uzasadnionych oczekiwań, które stanęłyby na przeszkodzie odzyskaniu pomocy.
4. Sąd dokonał wykładni contra legem dyrektywy 2003/96⁽²⁾, naruszając prawo wspólnotowe oraz zasady dokonywania jego wykładni.
5. Sąd naruszył prawo odrzucając argumenty Euralluminy dotyczące inwestycji poczynionych przez nią w zakładzie produkcyjnym położonym w Sardynii.

⁽¹⁾ 2006/323/WE: decyzja Komisji dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenu glinu w regionach Gardanne i Shannon oraz na Sardynii, wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy [notyfikowana jako dokument nr C(2005) 4436], Dz.U. L 119, s. 12.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Magic Mountain Kletterhallen i in./Komisja

(Sprawa T-162/13) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc na budowę i eksploatację centrów wspinaczkowych Deutscher Alpenverein eV — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — System pomocy — Bardziej złożona analiza gospodarcza — Zawodność rynku — Zgodny z prawem cel interesu ogólnego — Artykuł 108 ust. 2 i 3 TFUE — Poważne trudności)

(2016/C 270/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Magic Mountain Kletterhallen GmbH (Berlin, Niemcy), Kletterhallenverband Klever eV (Lipsk, Niemcy), Neoliet Beheer BV (Son, Niderlandy) oraz Pedriza BV (Haarlem, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. von Oppen, A. Gerdung i R. Dreblow, następnie adwokat M. von Oppen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Deutscher Alpenverein eV (Monachium, Niemcy) oraz Deutscher Alpenverein, Sektion Berlin eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat, R. Geulen)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2012) 8761 final z dnia 5 grudnia 2012 r. dotyczącej pomocy państwa SA.33952 (2012/NN) – Niemcy – Centra wspinaczkowe Deutscher Alpenverein.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Magic Mountain Kletterhallen GmbH, Kletterhallenverband Klever eV, Neoliet Beheer BV i Pedriza BV pokrywają solidarnie koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz własne koszty.
- 3) Deutscher Alpenverein eV i Deutscher Alpenverein, Sektion Berlin eV pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada**(Sprawa T-276/13) ⁽¹⁾****(Dumping — Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie — Brak bezpośredniego przypisania członków — Niedopuszczalność — Ogólnokrajowe cło antydumpingowe — Indywidualne traktowanie — Kontrola wyrywkowa — Prawa do obrony — Niedyskryminacja — Obowiązek staranności)****(2016/C 270/41)****Język postępowania: angielski****Strony**

Strony skarżące: Growth Energy (Waszyngton, DC, Stany Zjednoczone) i Renewable Fuels Association (Waszyngton) (przedstawiciele: początkowo P. Vander Schueren, następnie adwokaci P. Vander Schueren i M. Peristeraki)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, wspierana przez B. Byrne, solicitor oraz adwokata G. Berrischa, a następnie przez adwokatów R. Bierwagena oraz C. Hippa)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy); oraz ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i A. Massot)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49, s.10), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżących i ich członków.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, w zakresie w jakim dotyczy ono Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC i Platinum Ethanol LLC.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Growth Energy i Renewable Fuels Association, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska i ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Marquis Energy/Rada**(Sprawa T-277/13) ⁽¹⁾****(Dumping — Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Ogólnokrajowe cło antydumpingowe — Traktowanie indywidualne — Kontrola wyrywkowa)****(2016/C 270/42)****Język postępowania: angielski****Strony**

Strona skarżąca: Marquis Energy LLC (Hennepin, Illinois, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo P. Vander Schueren, następnie P. Vander Schueren i M. Peristeraki, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, wspierany przez B. Byrne'a, solicitor i G. Berrisch, adwokata, następnie przez R. Bierwagena i C. Hipps, adwokatów)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy); ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (przedstawiciele: O. Prost i A. Massot, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49, s. 10) w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki w zakresie, w jakim dotyczy ono Marquis Energy LLC.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Marquis Energy.
- 3) Komisja Europejska i ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-122/14) ⁽¹⁾

(Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Decyzja określająca wysokość okresowej kary pieniężnej — Metoda obliczania odsetek mająca zastosowanie w przypadku bezprawnie przyznanej pomocy — Odsetki składane)

(2016/C 270/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 263 TFUE i zmierzający do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2013) 8681 final z dnia 6 grudnia 2013 r., w której, w wykonaniu wyroku z dnia 17 listopada 2011 r., Komisja/Włochy (C-496/09, EU:C:2011:740), instytucja ta ustaliła kwotę okresowej kary pieniężnej należnej od Republiki Włoskiej za półrocze od dnia 17 maja do dnia 17 listopada 2012 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2013) 8681 final z dnia 6 grudnia 2013 r.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 czerwca 2016 r. – Fútbol Club Barcelona/EUIPO – Kule (KULE)

(Sprawa T-614/14) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego KULE — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe i powszechnie znany znak towarowy CULE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]

(2016/C 270/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fútbol Club Barcelona (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: K. Zajfert i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Kule LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat F. Rodgers)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 czerwca 2014 r. (sprawa R 2375/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Fútbol Club Barcelona a Kule.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Fútbol Club Barcelona zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2016 r. – Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen/EUIPO – Meissen Keramik (MEISSEN)

(Sprawa T-789/14) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MEISSEN — Wcześniejsze, słowne i graficzne, krajowe i unijne znaki towarowe MEISSEN, MEISSENER PORZELLAN, HAUS MEISSEN, Meissen i Meissener Porzellan — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający i renoma wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009]

(2016/C 270/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH (Meissen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spuhler i M. Geitz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Meissen Keramik GmbH (Meissen) (przedstawiciele: adwokaci M. Vohwinkel i K. Gennen)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 września 2014 r. (sprawy połączone R 1182/2013-4 i R 1245/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen a Meissen Keramik.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 127 z 20.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2016 r. – Loops/EUIPO (Kształt szczoteczki do zębów)

(Sprawa T-385/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Trójwymiarowy znak towarowy — Kształt szczoteczki do zębów — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 270/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Loops, LLC (Dover, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat T. Schmidpeter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: W. Schramek i A. Schifko, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Dziesiątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 kwietnia 2015 r. (sprawa R 1917/2014-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia trójwymiarowego tworzonego przez kształt szczoteczki do zębów jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Loops, LLC, zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2016 r. – Monster Energy/EUIPO (Przedstawienie symbolu pokoju)

(Sprawa T-583/15) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego symbol pokoju — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Niedochowanie terminu na wniesienie skargi do Sądu)

(2016/C 270/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Company (Corona, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Brownlow)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lipca 2015 r. (sprawa R 2788/2014-2), dotyczącą rejestracji graficznego oznaczenia przedstawiającego znak pokoju jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Monster Energy Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2016 r. – Monster Energy/EUIPO (GREEN BEANS)**(Sprawa T-585/15) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GREEN BEANS — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Niedochowanie terminu na wniesienie skargi do Sądu)**

(2016/C 270/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Company (Corona, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Brownlow)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lipca 2015 r. (sprawa R 3002/2014-2), dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego GREEN BEANS jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Monster Energy Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 26 maja 2016 r. – REWE-Zentral/EUIPO – Vicente Gandía Pla (MY PLANET)**(Sprawa T-362/14) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)**

(2016/C 270/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: REWE-Zentral AG (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey, S. Brandstätter i A. Wagner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: I. P. Harrington i P. Bullock, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Vicente Gandía Pla, SA (Chiva, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 marca 2014 r. (sprawa R 201/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Vicente Gandía Pla SA a REWE-Zentral AG.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) REWE-Zentral AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r. – IREPA/Komisja i Trybunał Obrachunkowy
(Sprawa T-825/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rybołówstwo — Włoski krajowy program gromadzenia danych o rybołówstwie w latach 2009-2010 — Odzyskanie części zaliczek wypłaconych stronie skarżącej — Sprawozdanie wstępne Trybunału Obrachunkowego — Akt niezaskarżalny — Akt przygotowawczy — Wstępne pisma informacyjne — Nota obciążeniowa — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2016/C 270/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Istituto di ricerche economiche per la pesca e l'acquacoltura – IREPA Onlus (Salerno, Włochy)
(przedstawiciel: F. Tedeschini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Moro, D. Nardi i K. Walkerová, pełnomocnicy) i Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej (przedstawiciele: N. Scafarto i L. Massocchi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zawierającej notę debetową z dnia 30 września 2014 r. wystawioną przez Komisję w celu odzyskania kwoty 458 347,35 EUR, a także sprawozdania Trybunału Obrachunkowego z dnia 27 lutego 2013 r., pism Komisji z dnia 12 lipca 2013 r. i z dnia 6 sierpnia 2014 r. oraz wszelkich aktów wcześniejszych, wydanych w związku z wyżej wymienionymi, jak i późniejszych, nawet tych nieznanymi, które wywierają wpływ na sytuację prawną strony skarżącej w zakresie jej finansów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Istituto di ricerche economiche per la pesca e l'acquacoltura – IREPA Onlus pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską i Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 23.2.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2016 r. – Kohrener Landmolkerei i DHG/Komisja**(Sprawa T-178/15) ⁽¹⁾****[System gwarantowanych tradycyjnych specjalności — Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 — Pismo Komisji informujące właściwe władze krajowe o złożeniu przez nie po terminie zawiadomienia o sprzeciwie — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej]**

(2016/C 270/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Skarżące: Kohrener Landmolkerei GmbH (Penig, Niemcy) i DHG Deutsche Heumilchgesellschaft mbH (Frohburg, Niemcy) (przedstawiciel: A Wagner, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Guillem Carrau i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art 263 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie dyrektora dyrekcji B „Stosunki Wielostronne i Polityka Jakości” dyrekcji generalnej „Rolnictwo i Rozwój Obszarów Wiejskich” Komisji z dnia 9 lutego 2015 r. o sygnaturze Ares (2015)529719, informującym właściwe władze niemieckie, że złożenie przez nie w dniu 5 stycznia 2015 r. zawiadomienia o sprzeciwie na podstawie art. 51 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1) nastąpiło po terminie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) Kohrener Landmolkerei GmbH i DHG Deutsche Heumilchgesellschaft mbH pokrywają własne koszty, jak również koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Grizzly Tools/Komisja**(Sprawa T-168/16)**

(2016/C 270/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Grizzly Tools GmbH & Co. KG (Großostheim, Niemcy) (przedstawiciel: H. Fischer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/175 z dnia 8 lutego 2016 r. w sprawie środka wprowadzonego przez Hiszpanię na podstawie dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady mającego na celu zakazanie wprowadzania do obrotu określonego typu urządzenia do mycia pod ciśnieniem (Dz.U. 2016, L 33, s. 12),
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący istotnych przepisów formalnych

Skarżąca podniosła, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia na podstawie art. 296 ust. 2 TFUE w związku z tym, że jej motywy są sprzeczne i niejasne.

Ponadto zaskarżona decyzja narusza zasadę, wedle której Komisja powinna ustalić stan faktyczny w sposób prawidłowy. W motywie 4 Komisja błędnie stwierdziła, że w deklaracji zgodności WE skarżąca powołała się na normę EN 60335-2-67:2009, co nie jest prawdą.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 11 dyrektywy 2006/42/WE ⁽¹⁾

W tym zakresie należy podnieść, że Komisja błędnie uznała wprowadzony przez Hiszpanię środek mający na celu zakazanie wprowadzania do obrotu za uzasadniony.

Władze hiszpańskie i Komisja zakwalifikowały bowiem urządzenie do mycia pod ciśnieniem jako urządzenie o podwójnym zastosowaniu, które może zostać wykorzystane nie tylko jako urządzenie przenośne, lecz również jako urządzenie ręczne. Uznały one zatem za konieczny wyższy standard ochrony, pomimo że zgodnie z jego zastosowaniem urządzenie do mycia pod ciśnieniem nie stanowi urządzenia ręcznego i jego użycie jako urządzenie ręczne nie stanowi zastosowania, które można w sposób uzasadniony przewidzieć w rozumieniu art. 11 ust. 1 dyrektywy 2006/42/WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie maszyn, zmieniająca dyrektywę 95/16/WE (Dz.U. 2006, L 57, s. 24).

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2016 r. – Keturi kambariai/EUIPO – Coffee In (coffee inn)

(Sprawa T-202/16)

(2016/C 270/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: UAB Keturi kambariai (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat R. Pumputienė)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: AS Coffee In (Tallinn, Estonia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy ze wskazaniem kolorów „czarnego, pomarańczowego, białego” zawierający elementy słowne „coffee inn” – zgłoszenie nr 11 475 233

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie R 137/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i w konsekwencji oddalenie sprzeciwu i zezwolenie na rejestrację zgłoszonego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2016 r. – Hansen Medical/EUIPO – Covidien (MAGELLAN)

(Sprawa T-222/16)

(2016/C 270/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hansen Medical, Inc. (Mountain View, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Kunze, solicitor, adwokaci G. Würtenberger, T. Wittmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Covidien AG (Neuhausen am Rheinfall, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Covidien AG

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MAGELLAN” – unijny znak towarowy nr 5 437 711

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 lutego 2016 w sprawach połączonych R 3092/2014-2 i R 3118/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15, art. 51 ust. 1 lit. a), art. 57 ust. 1, art. 63 ust. 2, art. 64, art. 75, art. 76 ust. 2 oraz art. 77 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2016 r. – Pio De Bragança/EUIPO – Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS)

(Sprawa T-229/16)

(2016/C 270/55)

Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Duarte Pio De Bragança (Sintra, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Sardinha)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ordem de São Miguel da Ala (Lizbona, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Ordem de São Miguel da Ala

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „quis ut deus” – unijny znak towarowy nr 005747936

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie R 621/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i w konsekwencji stwierdzenie wygaśnięcia w całości z powodu braku rzeczywistego używania praw do spornego znaku towarowego, w tym w odniesieniu do towarów „insygnia metalowe”, należących do klasy 6;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 15 ust. 1, art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, przy czym niniejsza skarga została wniesiona na podstawie art. 65 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2016 r. – Klujew/Rada

(Sprawa T-240/16)

(2016/C 270/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andrij Klujew (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, R. Gherson i T. Garner, bolicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim akt te dotyczą skarżącego;
- ewentualnie, stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżącego art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami), ze względu na niezgodność z prawem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności twierdzi, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do podważanych środków.
 - Skarżący podnosi, że art. 29 TUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r., ponieważ w skardze wniesionej przeciwko niemu nie został on zidentyfikowany jako osoba, która zagraża demokracji na Ukrainie lub pozbawia społeczeństwo ukraińskie korzyści płynących z trwałego rozwoju kraju (w rozumieniu art. 23 TUE i postanowień ogólnych przewidzianych w art. 21 ust. 2 TUE). Ponieważ – jak twierdzi skarżący – trzecia decyzja zmieniająca była nieważna, Rada nie mogła oprzeć się na art. 215 ust. 2 TFUE w celu przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności podnosi, że Rada naruszyła jego prawa gwarantowane na mocy art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie założenia, że postępowanie sądowe prowadzone na Ukrainie jest zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności twierdzi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione kryterium umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie, przewidziane w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami).
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności zdaniem skarżącego Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżącego przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności podnosi, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, jego prawa podstawowe, w tym jego prawo do ochrony własności i reputacji. Zdaniem skarżącego wpływ podważanych środków na skarżącego jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do jego własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżącego jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

6. Zarzut szósty, w którym skarżący w uzasadnieniu zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem twierdzi, że jeśli – wbrew argumentom przedstawionym w zarzucie trzecim – art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (po zmianach) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (po zmianach), należy interpretować w ten sposób, że obejmują one (a) wszelkie dochodzenia prowadzone przez organy ukraińskie, niezależnie od istnienia jakiegokolwiek orzeczenia lub postępowania sądowego, które miałyby na celu potwierdzenie lub skontrolowanie tego dochodzenia albo zapewnienia nad nim nadzoru lub (b) wszelkie rodzaju „wykorzystywanie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną, aby uzyskać nieuzasadnione korzyści”, niezależnie od istnienia zarzutu defraudacji funduszy państwowych, to kryterium umieszczenia w wykazie – biorąc pod uwagę jego arbitralny zakres, jaki wynikałby z tej wykładni – nie posiadałoby właściwej podstawy prawnej lub byłoby nieproporcjonalne do celów określonych w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. Przepisy te byłyby zatem niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2016 r. – Stawycki/Rada

(Sprawa T-242/16)

(2016/C 270/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward Stawycki (Belgia) (przedstawiciele: J. Grayston, Solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey i D. Rovetta, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało utrzymane w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że przepisy dotyczące umieszczania w wykazie są niezgodne z prawem, ponieważ zostały zmienione w celu umożliwienia umieszczania w nim nazwisk osób tylko na tej podstawie, że toczy się przeciwko nim postępowanie karne, przy czym nie istnieje żaden wymóg dotyczący zatwierdzenia sądowego.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada przedstawiła niewystarczające i stereotypowe uzasadnienie, ponieważ ograniczyła się do skopiowania tekstu znajdującego się w prawodawstwie dotyczącym umieszczania w wykazie.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełnia oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie dysponowała wystarczająco solidnymi podstawami faktycznymi, aby umieścić nazwisko skarżącego w wykazie z tego powodu, że toczyło się wobec niego postępowanie karne wszczęte przez organy ukraińskie w sprawie sprzeniewierzenia państwowych środków finansowych lub aktywów.

4. Zarzut czwarty, w którym skarżący podnosi, że środki podjęte przez Radę nie stanowią w odniesieniu do niego środków z zakresu polityki zagranicznej, lecz raczej środki z zakresu współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, a tym samym zostały one przyjęte w oparciu o niewłaściwą podstawę prawną.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Trasta Komercbanka i in./EBC

(Sprawa T-247/16)

(2016/C 270/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: Trasta Komercbanka AS (Ryga, Łotwa) i 6 innych podmiotów (przedstawiciele: O. Behrends, L. Feddern oraz M. Kirchner, lawyers)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej Trasta Komercbanka AS, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na tym, że EBC nie dokonał ostrożnej i bezstronnej analizy i oceny wszystkich aspektów faktycznych, w tym, bez ograniczeń, że nie zareagował on odpowiednio na fakt, iż informacje i dokumenty przedstawione przez łotewski lokalny organ regulacyjny były niedokładne.
2. Zarzut drugi oparty na tym, że EBC naruszył zasadę proporcjonalności, nie uznając dostępności alternatywnych środków.
3. Zarzut trzeci oparty na tym, że EBC naruszył zasadę równego traktowania.
4. Zarzut czwarty oparty na tym, że EBC naruszył art. 19 i motyw 75 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ⁽¹⁾ oraz dopuścił się nadużycia uprawnień.
5. Zarzut piąty oparty na tym, że EBC naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
6. Zarzut szósty oparty na tym, że EBC naruszył reguły proceduralne, w tym prawo do bycia wysłuchanym, prawo dostępu do akt sprawy, prawo do dostatecznie uzasadnionej decyzji, art. 83 ust. 1 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ⁽²⁾ oraz prawo do sprawiedliwego postępowania administracyjnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2016 r. – Walfood/EUIPO – Romanov Holding (CHATKA)**(Sprawa T-248/16)**

(2016/C 270/59)

*Język skargi: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Walfood SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat E. Cornu)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Romanov Holding, SL (La Moraleja, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „CHATKA” – unijny znak towarowy nr 943670*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie R 150/2015-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Portugalia/Komisja**(Sprawa T-261/16)**

(2016/C 270/60)

*Język postępowania: portugalski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/417 z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 75, s. 16) w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania kwotę w wysokości 385 762,22 EUR w odniesieniu do wydatków zadeklarowanych przez Portugalię w ramach środka wsparcia specjalnego przewidzianego zgodnie z art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w okresach rozliczeniowych dotyczących lat 2011, 2012 i 2013.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 46 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 1122/2009 – Przestrzeganie przez władze portugalskie wszystkich zasad dotyczących kontroli „płatności dodatkowej za równoważną sztukę krowy mlecznej” w zakresie wsparcia specjalnego wprowadzonego przez rząd portugalski zgodnie z art. 86 rozporządzenia nr 73/2009.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 31 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1290/2005 z powodu niespełnienia przesłanek określonych przez Komisję w jednolitych wytycznych zawartych w dokumencie nr VI/5330/97 w celu zastosowania ryczałtowej korekty finansowej w wysokości 2 %.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Grecja/Komisja

(Sprawa T-272/16)

(2016/C 270/61)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, O. Tsirkinidou, A. Vasilopoulou i D. Ntourntourea)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej Komisji z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowanej jako dokument nr C(2015) 1509) i opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 22 marca 2016 r., L 75, s. 16:
 - a) w części, w której wyklucza ona z finansowania Unii Europejskiej wydatki w całkowitej wysokości 166 797 866,22 EUR, poniesione z tytułu pomocy bezpośredniej, w latach budżetowych 2012 i 2013, i nakazuje, w szczególności, (1) zryczałtowaną korektę finansową w wysokości 25 % za rok 2012 oraz (2) jednorazową zryczałtowaną korektę finansową za rok 2013;

- b) w części, w której wyklucza ona z finansowania Unii Europejskiej wydatki w całkowitej wysokości 3 880 460,50 EUR, poniesione z tytułu rozwoju obszarów wiejskich, EFRROW oś 1 + 3 – środków przeznaczonych na inwestycje (2007–2013), i nakazuje, w szczególności, (1) zryczałtowaną korektę finansową w wysokości 5 % za lata budżetowe 2010–2013 w odniesieniu do środka pomocy 125 i (2) korektę jednorazową za lata budżetowe 2011–2013;
- c) w zakresie, w jakim nie wykonuje ona w pełni ostatecznego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2015 r. w sprawie T-107/14 i w związku z tym Republice Greckiej nie zostaje niezwłocznie zwrócona kwota 29 366 975,06 EUR; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

W szczególności, co się tyczy zryczałtowanej korekty w całkowitej wysokości 166 797 866,22 EUR, dotyczącej wydatków poniesionych tytułem pomocy bezpośredniej niezwiązanej z wielkością produkcji w latach budżetowych 2012 i 2013, Republika Grecka podnosi trzy zarzuty na poparcie żądania stwierdzenia nieważności.

Zarzut pierwszy podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej za rok budżetowy 2012 jest oparty na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu postanowień art. 2 ust 3 rozporządzenia nr 796/2004 ⁽¹⁾ [i późniejszych przepisów art. 2, lit. c) rozporządzenia nr 1120/2009 ⁽²⁾].

Zarzut drugi podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia nieważności również w odniesieniu do korekty nałożonej za rok budżetowy 2012 jest oparty na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu wytycznych zawartych w dokumencie VI/5530/1997 i dotyczy spełnienia warunków zastosowania korekty finansowej w wysokości 25 % za 2012 r.; w ramach tego zarzutu zostały też podniesione przekroczenie przez Komisję granic swobodnego uznania przy jednoczesnym naruszeniu zasady proporcjonalności (część A), a także błędne obliczenie korekty finansowej (część B).

W zarzucie trzecim podniesionym na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej za rok 2013 zostało wskazane, że wspomniana korekta jest niezgodna z prawem, nadmierna i sprzeczna, że jest oparta na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu wytycznych zawartych w dokumencie VI/5530/1997 oraz że narusza zasady dobrej administracji, proporcjonalności i ne bis in idem, a także prawo do obrony.

Ponadto, co się tyczy korekty finansowej dotyczącej rozwoju obszarów wiejskich (EFRROW) oś 1 + 3 – środków przeznaczonych na inwestycje (2007–2013), zostały podniesione cztery zarzuty na poparcie żądania stwierdzenia nieważności.

W zarzutach czwartym i piątym na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej w związku ze środkiem 125 zostały wskazane brak podstawy prawnej i uzasadnienia, a także błąd co do okoliczności faktycznych, ponieważ organ zarządzający w pełni i zgodnie z prawem wykorzystał swoje kompetencje (zarzut czwarty) oraz to, że nałożenie zryczałtowanej korekty finansowej w wysokości 5 % za wydatki poniesione w roku budżetowym 2010 w kwocie 506 480,19 EUR, naruszyło art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 ⁽³⁾, zważywszy, że chodzi o wydatki poniesione ponad dwadzieścia cztery miesiące przed powiadomieniem przez Komisję na piśmie o wynikach kontroli.

W zarzucie szóstym na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej w związku ze środkiem 121 zostało podniesione, że decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ nałożona korekta, a także metoda użyta do jej obliczenia poprzez zastosowanie w drodze analogii art. 63 rozporządzenia nr 809/2014 ⁽⁴⁾ są sprzeczne z art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 i wytycznymi zawartymi w dokumencie Komisji VI/5530/1997; jej zastosowanie powoduje ponadto skutki nieproporcjonalne w stosunku do stwierdzonych uchybień. Dodatkowo, co się tyczy tego samego środka, w ramach zarzutu siódmego skargi zostały podniesione, brak podstawy prawnej i uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz naruszenie wytycznych zawartych w dokumencie Komisji VI/5530/1997.

Zarzut ósmy na poparcie żądania stwierdzenia nieważności dotyczy naruszenia art. 266 TFUE w odniesieniu do spoczywającego na Komisji obowiązku podjęcia środków, których wymaga wyrok Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ Komisja nie zwróciła Republice Greckiej kwoty 29 366 975,06 EUR po wydaniu wyroku Sądu w sprawie T-107/14, a także naruszenia zasad dobrej administracji, pewności prawa i lojalnej współpracy pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. 2004, L 141, s. 18).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. 2009, L 316, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 209, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 227, s. 69).

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Sun Media/EUIPO – Meta4 Spain (METAPORN)

(Sprawa T-273/16)

(2016/C 270/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sun Media Ltd (Central Hong Kong, Hongkong – Specjalny Region Administracyjny Chińskiej Republiki Ludowej) (przedstawiciel: adwokat A. Schnider)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Meta4 Spain, SA (Las Rozas, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „METAPORN” – zgłoszenie nr 11 819 281

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 marca 2016 r. w sprawach połączonych R 653/2015-2 i R 674/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony w postępowaniu przed EUIPO, jeżeli wstąpi do sprawy w charakterze interwenienta, własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Sądem i izbą odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 i nast. rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie przez EUIPO obowiązku wykonywania jego kompetencji z poszanowaniem ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Saleh Thabet/Rada**(Sprawa T-274/16)**

(2016/C 270/63)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Suzanne Saleh Thabet (Kair, Egipt) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, Barristers, oraz G. Martin i M. Rushton, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 z dnia 18 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2016 L 74, s. 40), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżącej art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do art. 1 ust. 1 decyzji 2011/172/WPZiB (zwanego dalej „decyzją”) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 270/2011 (zwanego dalej „rozporządzeniem”). Nie ma dowodu na to, że Rada dokonała jakiegokolwiek przeglądu podstawy prawnej art. 1 ust. 1 decyzji, przyjmując podważaną decyzję, pomimo ciężącego na niej na mocy art. 5 decyzji wyraźnego obowiązku w tym zakresie. Fakt, że art. 1 ust. 1 mógł mieć właściwą podstawę prawną w momencie, kiedy był przyjmowany po raz pierwsze w dniu 21 marca 2011 r., nie zapewnia temu przepisowi trwałej podstawy prawnej do 2016 r. i później.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła jej prawa zagwarantowane w art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych poprzez założenie, że postępowanie sądowe w Egipcie było zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione określone w art. 1 ust. 1 decyzji i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryterium umieszczenia nazwiska skarżącej w wykazie.

4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia jej nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwiska skarżącej w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżącą przed ponownym umieszczeniem jej nazwiska w wykazie.
6. Zarzut szósty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, jej prawa podstawowe, w tym jej prawo do ochrony własności i reputacji. Wpływ decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 na skarżącą jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do jej własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżącej jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Mubarak i in./Rada

(Sprawa T-275/16)

(2016/C 270/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair, Egipt), Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair), Heidy Mahmoud Magdy Hussein Rasekh (Kair), Khadiga Mahmoud El Gammal (Kair) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, Barristers, oraz G. Martin i M. Rushton, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 z dnia 18 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2016 L 74, s. 40), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżących art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzą, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do art. 1 ust. 1 decyzji 2011/172/WPZiB (zwanej dalej „decyzją”) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 270/2011 (zwanego dalej „rozporządzeniem”). Nie ma dowodu na to, że Rada dokonała jakiegokolwiek przeglądu podstawy prawnej art. 1 ust. 1 decyzji, przyjmując decyzję (WPZiB) 2016/411 (zwaną dalej „podważaną decyzją”), pomimo ciążącego na niej na mocy art. 5 decyzji wyraźnego obowiązku w tym zakresie. Fakt, że art. 1 ust. 1 mógł mieć właściwą podstawę prawną w momencie, kiedy był przyjmowany po raz pierwsze w dniu 21 marca 2011 r., nie zapewnia temu przepisowi trwałej podstawy prawnej do 2016 r. i później.

2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzą, że Rada naruszyła ich prawa zagwarantowane w art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych poprzez założenie, że postępowanie sądowe w Egipcie było zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione określone w art. 1 ust. 1 decyzji i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryterium umieszczenia nazwisk skarżących w wykazie.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzą, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia ich nazwisk w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnoszą, że Rada naruszyła ich prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwisk skarżących w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżących przed ponownym umieszczeniem ich nazwisk w wykazie.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzą, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, ich prawa podstawowe, w tym ich prawo do ochrony własności i reputacji. Wpływ decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 na skarżących jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do ich własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżących jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Inpost Paczkomaty przeciwko Komisji

(Sprawa T-282/16)

(2016/C 270/65)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: T. Proć, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2015) 8236 z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie środka pomocy SA.38869 (2014/N), który Polska planuje wdrożyć w celu udzielenia dla Poczty Polskiej rekompensaty kosztu netto obowiązku świadczenia usług powszechnych w latach 2013-2015;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenia zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych oraz błędnej wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15, str. 14) („dyrektywa pocztowa”)

- Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, oraz błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych.
- Komisja Europejska błędnie przyjęła, że jeżeli nawet obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w dyrektywie pocztowej, to wyłączony jest wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenia art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy pocztowej
- Komisja błędnie przyjęła, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 dyrektywy pocztowej poprzez akceptację przez Komisję Europejską finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej
- Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Jednocześnie Komisja Europejska wprost akceptuje przyznane Poczcie Polskiej w związku ze świadczeniem przez nią powszechnych usług pocztowych prawa wyłączne i specjalne.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 102 w zw. z art. 106 ust. 1 Traktatu
- Nieproporcjonalnie duży obligatoryjny wkład do funduszu kompensacyjnego będzie skutkował „antykonkurencyjnym zamknięciem dostępu do rynku” pocztowego.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 16 i art. 17 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej
- Zaskarżona decyzja Komisji powoduje zatwierdzenie takiego schematu (programu) pomocy państwa, który doprowadzi w swoim efekcie do nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności skarżącego oraz do nieproporcjonalnego ograniczenia wolności działalności gospodarczej skarżącego.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, oraz nieposzanowania obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 Traktatu
- Komisja nie dokonała właściwych ustaleń faktycznych, często uzasadniając decyzję błędnymi ustaleniami faktycznymi. Co więcej, Komisji należy zarzucić błąd uzasadnienia także z tego powodu, że wbrew własnej praktyce w zakresie wydawania decyzji nie uwzględniła jako okoliczności obciążającej zaniechania przetargu w zakresie oddziaływania na konkurencję.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Inpost przeciwko Komisji**(Sprawa T-283/16)**

(2016/C 270/66)

*Język postępowania: Polski***Strony***Strona skarżąca:* Inpost S.A. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: W. Knopkiewicz, radca prawny)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2015) 8236 z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie środka pomocy SA.38869 (2014/N), który Polska planuje wdrożyć w celu udzielenia dla Poczty Polskiej rekompensaty kosztu netto obowiązków świadczenia usług powszechnych w latach 2013-2015;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.*

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenia zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych oraz błędnej wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15, str. 14) („dyrektywa pocztowa”)
 - Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, oraz błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych.
 - Komisja Europejska błędnie przyjęła, że jeżeli nawet obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w dyrektywie pocztowej, to wyłączony jest wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenia art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy pocztowej

- Komisja błędnie przyjęła, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 dyrektywy pocztowej poprzez akceptację przez Komisję Europejską finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej
- Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Jednocześnie Komisja Europejska wprost akceptuje przyznane Poczcie Polskiej w związku ze świadczeniem przez nią powszechnych usług pocztowych prawa wyłączne i specjalne.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 102 w zw. z art. 106 ust. 1 Traktatu
- Nieproporcjonalnie duży obligatoryjny wkład do funduszu kompensacyjnego będzie skutkował „antykonkurencyjnym zamknięciem dostępu do rynku” pocztowego.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 16 i art. 17 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej
- Zaskarżona decyzja Komisji powoduje zatwierdzenie takiego schematu (programu) pomocy państwa, który doprowadzi w swoim efekcie do nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności skarżącego oraz do nieproporcjonalnego ograniczenia wolności działalności gospodarczej skarżącego.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, oraz nieposzanowania obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 Traktatu
- Komisja nie dokonała właściwych ustaleń faktycznych, często uzasadniając decyzję błędnymi ustaleniami faktycznymi. Co więcej, Komisji należy zarzucić błąd uzasadnienia także z tego powodu, że wbrew własnej praktyce w zakresie wydawania decyzji nie uwzględniła jako okoliczności obciążającej zaniechania przetargu w zakresie oddziaływania na konkurencję.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2016 r. – Gulli/EUIPO – Laverana (Lybera)

(Sprawa T-284/16)

(2016/C 270/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diego Gulli (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Andreolini i F. Andreolini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Laverana GmbH & Co.KG (Wennigsen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Lybera” – zgłoszenie nr 12 155 743

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2016 r. w sprawie R 3219/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Belgia/Komisja

(Sprawa T-287/16)

(2016/C 270/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.-C. Halleux i M. Jacobs, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów É. Grégoire i J. Mariani)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/417 z dnia 17 marca 2016 r., ponieważ wyłącza ona z finansowania Unii Europejskiej kwotę 9 601 619,00 EUR wydatków poniesionych przez Królestwo Belgii (pozycja budżetowa 6701);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji w części w jakiej wyłącza z finansowania wspólnotowego kwotę 9 601 619 EUR, w której zawiera się kwota 4 106 470,02 EUR już wcześniej zwrócona EFRG-owi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty:

1. W ramach zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 31 ust. 1 i art 32 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 209, s. 1), strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała, że wydatki poniesione przez belgijską agencję płatniczą nie były zgodne z prawem wspólnotowym oraz że u podstaw braku odzyskania pomocy i nieprawidłowości miała leżeć nieprawidłowość lub zaniedbanie, które można przypisać Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) (belgijskiej agencji płatniczej).
2. W ramach zarzutu drugiego, podniesionego tytułem żądania ewentualnego, dotyczącego naruszenie art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005 oraz zasady proporcjonalności, strona skarżąca twierdzi, że kwota wyłączona z finansowania nie odzwierciedla stopnia stwierdzonej niezgodności oraz że Komisja nie uwzględniła szkody finansowej poniesionej przez Unię Europejską.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2016 r. – Inox Mare/Komisja

(Sprawa T-289/16)

(2016/C 270/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Inox Mare Srl (Rimini, Włochy) (przedstawiciel: R. Holzeisen, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności Final Report OF/2013/0086/B1 THOR (2015) 40189 – 26.11.2015 z uwagi na poważne niezgodności z prawem, którymi jest obciążony;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności Recommendation for action to be taken following an OLAF investigation THOR (2015) 4257 – 09.12.2015;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona przeciwko zaskarżonym aktom, ponieważ stwierdzono w nich, że przez kilka lat skarżąca uchylała się od zapłaty należności celnych i ceł antydumpingowych. W tym względzie skarżąca przyznaje, że dokonała przywozu znacznych ilości produktów mocujących ze stali nierdzewnej, polegając na prawdziwości zbiorowego potwierdzenia przez filipińskie władze celne rzekomo filipińskiego pochodzenia produktów dostarczanych przez dwie filipińskie spółki, do czasu powzięcia wiadomości o wszczęciu przez Unię Europejską wobec Filipin postępowania dotyczącego obchodzenia środków, na podstawie podejrzenia, że wyżej wspomniane towary były w rzeczywistości towarami pochodzenia tajwańskiego, a zatem po prostu przetransportowanymi z Tajwanu przez Filipiny do Unii Europejskiej.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, o charakterze wstępnym, dotyczący zaskarżalności na mocy art. 263 TFUE aktów objętych skargą

- W tym względzie podnosi się, że zaskarżone akty, pomimo że ich nazwy mogą sugerować coś przeciwnego, są przede wszystkim wiążące dla włoskiego organu celnego i powodują bezpośrednie skutki prawne, które naruszają osobiste i rzeczywiste interesy i prawa skarżącej, zmieniając jej sytuację prawną w odniesieniu do (1) charakteru cel dotyczących „Zasobów własnych Unii” i wynikających z nich obowiązków państw członkowskich, zobowiązanych jedynie do pobierania cel, (2) charakteru OLAF jako organu postępowania administracyjnego, który zastępuje Komisję Europejską w dochodzeniach zewnętrznych, (3) roli Komisji Europejskiej jako instytucji mającej funkcję wykonawczą w Unii Europejskiej przy stosowaniu Kodeksu celnego Unii Europejskiej.
- Zanegowanie, w tym kontekście prawnym, bezpośredniej zaskarżalności na mocy art. 263 TFUE aktów OLAF zaskarżonych przez skarżącą oznaczałoby zanegowanie prawa podstawowego skarżącej do skutecznego środka prawnego, a zatem naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 13 EKPC.

2. Zarzut drugi odnoszący się do wad dotyczących zgodności z prawem zaskarżonych aktów

- W tym względzie podnosi się, że Final Report OF/2013/0086/B1 – THOR (2015) 40189 nie zawiera pewnych podstawowych elementów obowiązkowych przewidzianych przez prawodawcę w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r.⁽¹⁾, z czego wynika jego całkowita bezprawność i zupełny brak mocy dowodowej.
- Zdaniem skarżącej zaskarżony akt jest obciążony następującymi wadami co do zgodności z prawem: brak wskazówek dotyczących gwarancji procesowych, osób zainteresowanych dochodzeniem, przesłuchania przedstawicieli prawnych skarżącej, wymaganej wstępnej kwalifikacji prawnej, nieuzasadnione i sprzeczne wyłączenie odpowiedzialności właściwych organów, naruszenie przez OLAF obowiązku prowadzenia dochodzenia w sposób obiektywny i bezstronny i zgodnie z zasadą domniemania niewinności, a także błędne wskazania ze względu na brak dochodzenia zawarte w raporcie końcowym.
- Z powodu wszystkich wyżej przedstawionych niezgodności z prawem skierowane do Agencji Cel i Monopoli Republiki Włoskiej przez Dyрекję Generalną OLAF zalecenie podjęcia wszystkich niezbędnych środków w celu odzyskania cel od skarżącej jest całkowicie pozbawione podstawy prawnej i wobec tego jest niezgodne z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013 L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2016 r. – Fruits de Ponet/Komisja

(Sprawa T-290/16)

(2016/C 270/70)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fruits de Ponet, SCCL (Alcarràs, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Roca Junyent, J. Mier Albert, R. Vallina Hoset)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Komisji Europejskiej naprawienia szkody poniesionej przez Escarp. S.C.P., Agropecuaria Sebar, S.L. i Rusfal 2000, S.L. w konsekwencji działań i zaniechań Komisji związanych z zakłóceniami, które wystąpiły na rynkach brzoskwiń i nektaryn w roku gospodarczym 2014, a w szczególności ze względu na przyjęcie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 913/2014 i rozporządzenia delegowanego (UE) nr 932/2014.
- Zasądzenie od Komisji Europejskiej:
 - Na rzecz Escarp, S.C.P. kwoty 121 085,11 EUR powiększonej o odsetki wyrównawcze i za opóźnienie.
 - Na rzecz Agropecuaria Sebar, S.L. kwoty 162 540,46 EUR powiększonej o odsetki wyrównawcze i za opóźnienie.
 - Na rzecz Rusfal 2000, S.L. kwoty 28 808,99 EUR powiększonej o odsetki wyrównawcze i za opóźnienie.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy żądania naprawienia szkody, jaka miała zostać poniesiona wskutek działań i zaniechań Komisji Europejskiej wobec zakłóceń, które wystąpiły na rynkach brzoskwiń i nektaryn w roku gospodarczym 2014, a w szczególności, lecz nie wyłącznie ze względu na przyjęcie rozporządzeń delegowanych (UE) nr 913/2014 ⁽¹⁾ i nr 932/2014 ⁽²⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący spełnienia warunków przewidzianych w orzecznictwie wspólnotowym celem przyznania prawa do odszkodowania w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej.

Skarżąca twierdzi w tym względzie w pierwszej kolejności, że poprzez swe działania i zaniechania Komisja dopuściła się wystarczająco istotnego naruszenia przyznających uprawnienia jednostkom norm prawnych, takich jak: zasada dotycząca obowiązku staranności, zasady udzielenia wsparcia i ochrony, zasada dobrej administracji ustanowiona w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i wreszcie zasada zakazu arbitralności.

Wynika to z faktu, że, podejmując kroki w celu uniknięcia zakłóceń na rynkach brzoskwiń i nektaryn latem 2014 r. Komisja:

- Przyjęła mechanizm kryzysowy, który sama uważała wcześniej za niewłaściwy i nieskuteczny, ponieważ organizacje producentów nie stosują go, jako że mają zbyt mały rozmiar i ze względu na fakt, iż brak im środków w celu stosowania tego mechanizmu.
- Nie zebrała informacji dotyczących rynku.
- Działała bez pozyskania odpowiednich danych związanych ze środkami dotyczącymi wycofania produktów z rynku.
- Ingerowała z opóźnieniem.

Po drugie, zdaniem skarżącej działania dotyczące współfinansowanego wycofywania produktów, działania promocyjne i dotyczące bezpłatnej dystrybucji były obiektywnie niewłaściwe.

Skarżąca twierdzi także, że Komisja uchybiła obowiązкови uzasadnienia.

W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że trzy zainteresowane spółki doznały faktycznej i niewątpliwej szkody, która ponadto jest możliwa do określenia liczbowo.

W końcu skarżąca podnosi, że istnieje związek przyczynowy między tą szkodą a bezprawnym działaniem Komisji.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 913/2014 z dnia 21 sierpnia 2014 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wspierające producentów brzoskwiń i nektaryn (Dz.U. L 248 2014, s. 1)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Delegowane Komisji (UE) nr 932/2014 z dnia 29 sierpnia 2014 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wsparcia dla producentów niektórych owoców i warzyw oraz zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 913/2014 (Dz.U. 2014 L 259, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2016 r. – East West Consulting/Komisja

(Sprawa T-298/16)

(2016/C 270/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: East West Consulting SPRL (Nandrin, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

A w konsekwencji,

— Orzeczenie, że powstała odpowiedzialność pozaumowna Komisji Europejskiej;

— Nakazanie pozwanej naprawienia szkody doznanej przez skarżącą, szacowanej, z zastrzeżeniem możliwości zmiany, na kwotę 496 000 EUR;

— W każdym razie, obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący wystarczająco istotnych naruszeń przepisów prawa popełnionych przez Komisję ze względu na to, że na podstawie decyzji Komisji 2008/969/WE, Euratom z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie systemu wczesnego ostrzegania do użytku urzędników zatwierdzających Komisji oraz agencji wykonawczych (Dz.U. 2008, L 344, s. 125), aktywowała ostrzeżenie „W3b” w systemie wczesnego ostrzegania (SWO) wobec skarżącej, w następstwie dochodzenia Urzędu ds. zwalczania nadużyć finansowych (OLAF), wskazując poziom ryzyka przedstawiany przez skarżącą występującą jako wykonawca zamówienia publicznego na usługi dotyczącego projektu mającego na celu wsparcie walki z nielegalnym zatrudnieniem w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii. Zarzut ten ma pięć części:

- Część pierwsza, że decyzja o ostrzeżeniu dotyczącym skarżącej w SWO (zwana dalej „decyzją SWO”) jest niezgodna z prawem, ponieważ nie ma podstawy prawnej, narusza art. 5 TUE i podstawowe prawo do domniemania niewinności;

- Część druga, że decyzja SWO jest niezgodna z prawem, ponieważ narusza zasadę pewności prawa co do przesłanek aktywowania ostrzeżenia „W3b”;
 - Część trzecia, że decyzja SWO jest niezgodna z prawem, ponieważ wynika z naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji, prawa do obrony podstawowego prawa do bycia wysłuchanym oraz obowiązku uzasadnienia;
 - Część czwarta, podniesiona pomocniczo, że Komisja naruszyła decyzję SAP, obowiązek uzasadnienia zapisany w art. 41 Karty, obowiązek staranności i zasadę proporcjonalności;
 - Część piąta, że podstawa odmowy zgody Komisji była nieprawidłowa, ponieważ była niezgodna ze specyfikacją warunków zamówienia.
2. Zarzut drugie dotyczący szkody doznanej przez skarżącą i związku przyczynowego między zawinionym niezgodnym z prawem zachowaniem Komisji a tą szkodą.

Postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2016 r. – Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej/ECHA

(Sprawa T-560/12) ⁽¹⁾

(2016/C 270/72)

Język postępowania: polski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 1 czerwca 2016 r. – Laboratoire Nuxe/EUIPO – NYX, Los Angeles (NYX)

(Sprawa T-537/14) ⁽¹⁾

(2016/C 270/73)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2016 r. – Laboratorios Thea/EUIPO – Sebapharma (Sebacur)

(Sprawa T-84/15) ⁽¹⁾

(2016/C 270/74)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 14 czerwca 2016 r. –
Fernández González/Komisja**

(Sprawa F-121/15) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Pracownik na stanowisku w gabinecie
komisarza europejskiego — Rekrutacja członka personelu tymczasowego na podstawie art. 2
lit. b) WZIP — Warunek sześciomiesięcznej przerwy w jakiejkolwiek formie zatrudnienia przez Komisję —
Punkt 3.2 noty Komisji D(2005) 18064 z dnia 28 lipca 2005 r. w sprawie zatrudniania personelu
tymczasowego na podstawie art. 2 lit. b) i d) WZIP na stanowiskach stałych w wypadku braku laureatów
konkursu)**

(2016/C 270/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Elia Fernández González (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García-Hirschfeld i É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy, adwokaci D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącej na stanowisko, stanowiące przedmiot ogłoszenia o naborze COM/2014/2036, ze względu na brak spełnienia warunku sześciomiesięcznej przerwy w umowie przed zatrudnieniem pracownika, który był wcześniej zatrudniony w stopniu zaszeregowania AT2c, na podstawie noty DG HR D(2005)18064 z dnia 28 lipca 2005 r., a także naprawienie poniesionej szkody i doznanej krzywdy.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Elię Fernández González.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015 r., s. 57.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 10 czerwca 2016 r. –
HI/Komisja**

(Sprawa F-133/15) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 11 regulaminu pracowniczego — Obowiązek lojalności —
Artykuł 11a — Konflikt interesów — Urzędnik odpowiedzialny za prowadzenie projektu finansowanego
przez Unię — Powiązania rodzinne między urzędnikiem a pracownikiem zatrudnionym na potrzeby
projektu przez spółkę odpowiedzialną za ten projekt — Postępowanie dyscyplinarne — Kara
dyscyplinarna — Obniżenie zaszeregowania — Zgodność z prawem składu komisji dyscyplinarnej —
Obowiązek uzasadnienia — Czas trwania postępowania — Rozsądny termin — Naruszenie prawa do
obrony — Zasada ne bis in idem — Oczywisty błąd w ocenie — Współmierność kary — Okoliczności
łagodzące)**

(2016/C 270/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HI (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji o nałożeniu kary trwałego obniżenia zaszeregowania skarżącego o dwie grupy w następstwie dochodzenia w sprawie konfliktu interesów oraz naprawienia doznanej krzywdy.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HI pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015, s. 45.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL